

VOX

DE STUDENT ANNO 2019
**staat op
springen**

NEDERLANDSE EDITIE

ONAFHANKELIJK MAGAZINE VAN DE RADBOUD UNIVERSITEIT
NR.4 - FEBRUARI 2019

Het Hulpfonds helpt!

Het Hulpfonds biedt aan alle collega's van het umc en de universiteit financiële ondersteuning. Wij helpen met financieel advies, budgetbegeleiding en renteloze leningen.

Wil je meer informatie?

E-mail: info@hulpfondsradboud.nl | Telefoon: (024) 309 33 10 | www.hulpfondsradboud.nl

Radboud Universiteit

Radboudumc

Karaktervolle locaties

Vergader- en Conferentiecentrum Soeterbeek

Ruimte voor concentratie

www.ru.nl/soeterbeek

reserveringsbureau@fb.ru.nl of bel: 024 - 361 58 25

Uw locatie voor één of meerdaagse cursussen, seminars, vergaderingen, trainingen of conferenties. Ervaar de inspirerende rust.

Faculty Club Huize Heyendael

Dé ontmoetingsplek op de campus

www.ru.nl/facultyclub

facultyclub@fb.ru.nl of bel: 024 - 361 59 79

Lunch en diner à la carte, ook arrangementen voor recepties, diners en feesten. Uitstekend geoutilleerde vergaderruimten.

Radboud Universiteit Nijmegen

Autoverhuur Nijmegen

Autoverhuur Nijmegen

Nieuwe Dukenburgseweg 13, 6534 AD, Nijmegen

Postbus 1130, 6501 BC Nijmegen

Tel. 024-3817161

Radboud **in'to** Languages

opent nieuwe werelden

**Vanaf 8 maart
vind je ons
weer in het
Erasmusgebouw!**

Begane grond - Kamer oo.28

www.into.nl

VOX FEBRUARI 2019 INHOUD

P. 6 / TE VEEL KEUS, TE WEINIG TIJD /

Studeren anno 2019

P. 14 / DE FITBOY, DE GAMER EN HET INSTAMEISJE /

Types op de campus

P. 22 / AFGESTUDEERD EN DOODSBANG VOOR DE ARBEIDSMARKT /

P. 28 / HOEZO DRIE BESTUURSFUNCTIES? /

'Dat bepaal je toch zelf', zegt studieadviseur Nol Vermeulen

P. 32 / WIJ ZITTEN OP EEN TOPLOCATIE /

De student van nu woont graag stijlvol

P. 38 / VOX-REDACTEUREN GAAN TERUG NAAR HUN STUDENTENHUIS /

EN VERDER / P. 4 / **IN HET NIEUWS** / P. 19 / **PUNT** / P. 31 / **LUCY'S LAW** / P. 44 / **TATOEAGES ZIJN KUNST** / P. 45 / **CULTUURTIPS** / P. 46 / **AGENDA** / P. 47 / **GEDICHT, COLOFON**

VROEGER WAS ALLES BETER. TOCH?

Bestuurders van nu in gesprek met bestuurders van toen

P. 12, P. 20, P. 26, P. 36

ILLUSTRATIE COVER EN ACHTERPAGINA:
JEROEN MURRÉ

REDACTIE NEEL

Toen ik de wc-deur zag in mijn oude studentenhuis wist ik het weer: daarachter hing een spookkaart van Nederland. NS-geel, met alle stations en treinverbindingen erop. Mijn vader – timmerman – had hem meegenomen (gejat?) tijdens een verbouwing van station Zutphen. Ik vroeg de huidige bewoner of ie er nog hing. "Ja", zei hij en hij trok de deur open. Opeens was ik 22 en liep ik op sokken de trap op naar mijn huisgenoot. We dronken een bakkie en ik aaide Keuntje, zijn rode kater. Ik heb me hier ontzettend thuis gevoeld. Voor deze Vox over studeren anno 2019 gingen redacteuren terug naar hun studentenhuis. Wat was veranderd? Wat niet? We vroegen een studentenpanel hoe het nu is, studeren.

De drukte ben ik niet vergeten. Ik was jaloers op mijn vader: "Jij bent 's avonds klaar. Ik moet altijd doorstuderen of ik voel me schuldig dat ik niet studeer." Hij had geen medelijden. Want ik ging drie avonden per week uit en kreeg het later beter dan hij. Mijn studieschuld was na mijn afstuderen in 1999 precies 23.094 gulden en 74 cent. Vijf jaar geleden was alles afbetaald. Inmiddels kan ik zeggen dat mijn studietijd elke gulden waard is geweest.

Annemarie Haverkamp
Hoofdredacteur Vox

www.facebook.com/voxweb.nl

[@voxnieuws](https://twitter.com/voxnieuws)

BOVEN HET MAAIVELD JASPER DE KORT

FOTO: ERIK VAN T' HULLEMAAR

Op het hoogtepunt van zijn verslaving kwam geschiedenisstudent Jasper de Kort uit bed om te gamen, at hij al gamend en ging hij pas slapen als hij klaar was met gamen. Totdat hij besloot dat het genoeg was. Op 25 april 2018 ging De Kort een kliniek in, om er tien weken later afgekickt weer uit te komen. Nu zet hij zich in om het stigma rond gameverslaving te doorbreken. Door een blog bij te houden bijvoorbeeld (zoek op: Diary of a Video Game Addict).

WAARVAN AKTE

“Duits schrappen als vak terwijl het de grootste moedertaal is van Europa (...) Onverstandig. Ouders zouden in actie moeten komen.”

Hoogleraar **Paul Sars** (Duitse taal en cultuur) reageert in *De Gelderlander* van 31 januari op het besluit van het Lorentz Lyceum in Arnhem om Duits te schrappen als vak. Volgens de middelbare school kiezen steeds minder leerlingen voor de taal van onze oosterburen.

IN HET NIEUWS

VOOR
DAGELIJKS
NIEUWS:
VOXWEB.NL

Taaltoets Toekomstige studenten die wel eens een dt-fout maken, of 'dat' en 'wat' door elkaar halen, mogen hun borst natmaken. De Radboud Universiteit gaat vanaf volgend collegejaar alle eerstejaarsstudenten toetsen op taalvaardigheid. Het college van bestuur wil met de toets het belang van taalvaardigheid onderstrepen. De studentenraad hamert erop dat de toets geen extra 'moetje' wordt voor eerstejaarsstudenten. "Als studenten er vertraging door kunnen oplopen, zijn wij daar sterk op tegen", zegt voorzitter Gijs Kooistra.

Vliegen Het komt nog voor dat wetenschappers van de Radboud Universiteit het vliegtuig pakken naar Berlijn of Londen. Dat moet afgelopen zijn: de universiteit wil het aantal vliegreizen van haar medewerkers terugdringen. Ter inspiratie gaat de blik nadrukkelijk naar de Universiteit Gent, waar sinds een half jaar vliegtickets naar relatief nabije steden niet meer worden vergoed. Het moet medewerkers stimuleren bijvoorbeeld de trein te pakken.

FOTO: NEDERLANDSE AMBASSADE BIJ DE HEILIGE STOEL

Student Kevin Schapendonk met paus Franciscus

Pijnlijke grappen Normaal blijven de ontgroeningspraktijken van verenigingen en dispuuten zorgvuldig in nevelen gehuld. Bij het onafhankelijke dispuut Reinaert ging dat dit jaar goed mis: iemand liet per ongeluk de instructies voor aspirant-leden rondslingeren in een printer op de Nijmeegse campus. *De Gelderlander* kreeg de instructies in handen en publiceerde over de 'ludieke' opdrachten die nieuwe leden moesten uitvoeren, zoals 'het verleiden van de lelijkste hoer' en een fiets 'als Stint verkleden' – verwijzend naar het dodelijke ongeluk in Oss. Volgens anonieme dispuutleden waren de opdrachten als grap bedoeld.

Foodcourt De oude Rafter – waar je kon kiezen tussen een stuk of drie warme maaltijden en wat broodjes – is voltooid verleden tijd. Eind februari moet de Foodcourt opengaan. Als we het Facilitair Bedrijf mogen geloven, wordt de Rafter een voedselwalhalla: er zijn counters met onder meer Aziatische gerechten, Mediterrane maaltijden (ja, ook pizza) en luxe frieten en snacks. Voor de liefhebber komt er zelfs een wijnbar.

Minder drukke spits Sinds september zijn de collegetijden van de Radboud Universiteit en de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen op elkaar afgestemd. Studenten van de universiteit starten een kwartier eerder dan voorheen, om half negen, terwijl die van de hogeschool een kwartier langer in bed kunnen blijven liggen. Het idee? De drukte beter spreiden over de spits. De maatregel blijkt effectief, zo is het aantal treinreizigers

om kwart over acht met 22 procent afgenomen. Volgens staatssecretaris Stientje van Veldhoven (D66) is Nijmegen met deze maatregel een voorbeeld voor andere studentensteden.

Heilige handdruk Tijdens zijn stage bij de Nederlandse ambassade in het Vaticaan, ontmoette student Kevin Schapendonk niemand minder dan paus Franciscus. "Ik stond daar oog in oog, hand in hand met de paus en wist: dit gebeurt nooit weer." Schapendonk kon niks anders over zijn lippen krijgen dan "Heilige Vader." Bij de ambassade ondersteunt de student Politiek en Parlement Caroline Weijers, die sinds augustus als ambassadeur van Nederland is aangesteld. Schapendonk mocht erbij zijn toen ze haar geloofsbriefjes aanbood aan paus Franciscus.

Brave, witte meisjes Het is de vrees van menig eerstejaarsstudent: het Bindend Studieadvies. Maar werkt het ook? Uit onderzoek blijkt dat sinds de invoering van het BSA studenten eerder uitvallen in hun studie, maar dat de totale uitval niet is gegroeid. Je zou zeggen: prima dus, dat BSA, want onnodig aanmodderen is er niet meer bij. Maar daar denkt de studentenraad anders over. Die wijst op een andere bevinding: jongens, internationale studenten, hbo-instromers en studenten met een migratieachtergrond halen het BSA relatief minder vaak. "Het zijn vooral de brave, witte meisjes die de eindstreep halen", zegt Marek Voeselek van AKKUrtaad.

STUDEREN ANNO 2019:

TE VEEL KEUS, TE WEINIG TIJD

Gewoon niet op de site van DUO kijken, dan weet je ook niet hoeveel schuld je hebt. Het is een overlevingsstrategie van de leenstelselstudent. Hoe om te gaan met stress? Dat ligt ingewikkelder. Vox legde een panel een rijtje stellingen voor over studeren anno 2019. 'Hoe meer je nu doet, hoe groter de kans dat je later een goede baan krijgt.'

Tekst: Stan van Pelt en Martine Zuidweg / Illustratie: JeRoen Murré

Het maakt nogal wat uit of je rechten studeert of biologie, zo blijkt. Een wereld van verschil als je het bijvoorbeeld hebt over prestatiedruk. Op tafel ligt de eerste stelling:

STELLING 1

SUCCESVOL STUDEREN IS HOGE CIJFERS HALEN

Arie Boel, tweedejaarsstudent rechten, kan het alleen maar beamen. “Bij rechten word je geacht hoge cijfers te halen, zeker in de master. Ben je niet afgestudeerd met mooie cijfers, dan kom je bij de goede advocatenkantoren niet binnen. Of je moet op een andere manier uitblinken, met een dubbele master ofzo.” Zelf doet Boel ook zijn uiterste best om uit te steken boven de grote kudde rechtenstudenten – de Radboud Universiteit alleen al telt er 3264. Want bij een groot advocatenkantoor werken is ook zijn ambitie. “Je kunt beter hoog mikken, je ambities bijstellen kan altijd nog.”

Hij is actief binnen studievereniging JFV, werkt bij de Rechtswinkel 's-Hertogenbosch en is faculteitsmanager (een soort locatiemanager) van AthenaStudies, dat tentamentrainingen verzorgt voor rechtenstudenten. “Zo kan ik straks aan mijn werkgever laten zien wat ik allemaal in huis heb. Dat is ook de instelling die veel andere studenten op onze faculteit hebben. Daar word je toch in meegesleept.”

Nee, dan Lars van Dijk, tweedejaars biologiestudent. “Ik studeer gewoon voor mezelf en ik denk dat de mees-

STUDENT ANNO NU WOONT VAKER THUIS

62% voor leenstelsel

2014

70% na leenstelsel

2017

Het leenstelsel is ingevoerd in het collegejaar 2015-2016. Het aandeel studenten dat nog bij de ouders thuis woont, is sindsdien flink gestegen, vooral bij eerstejaars (van 62 procent in 2014 tot 70 procent vorig studiejaar). De verwachting is dat dit aandeel verder toeneemt. Radboudstudenten wonen minder vaak thuis dan de gemiddelde student in Nederland.

Bron: Landelijke Studentenmonitor 2018

ten van ons die instelling hebben. Cijfers maken me helemaal niks uit. Ik ben heel tevreden met een 5,5, dat is een voldoende.” Zolang hij zelf maar weet dat hij de stof begrijpt. Als hij later het onderzoek ingaat, heeft hij ook niet veel aan boekenkennis, zo redeneert hij. “Wanneer je als onderzoeker als eerste een onbekend eiwit voor je neus krijgt, moet je uitvogelen wat het is. Dan gaat het om inzicht, niet om al die kleine feitjes.”

Zet acht studenten met verschillende achtergronden en interesses om tafel en je krijgt al snel een levendig gesprek. Het geeft een aardig beeld van wat het betekent om te studeren anno 2019. Over de altijd op de loer liggende sociale media, over de onvermijdelijke studieschuld, over de voordelen van thuis wonen, de stress van het bindend studieadvies (“ik vind het juist motiverend”), de mate van idealisme van studenten anno 2019, de vele keuzemogelijkheden van nu en de inzinking die daarop soms volgt.

Twee panelleden wonen nog bij hun ouders. Politicologiestudent Mike van Diemen (derdejaars) omdat hij als GroenLinks-raadslid in Cuijk ook in die plaats moet wonen. Intussen vindt hij het best fijn om zijn was gewoon in de wasmand te kieperen, om die weer gevouwen in zijn kast terug te vinden. Voor Arie Boel is er geen noodzaak om op kamers te gaan. “Ik woon in Arnhem en ben in een half uur van deur tot deur. Ik ken iemand in Nijmegen die er langer over doet.” Daar komt bij dat zijn buitenlandse reizen met studievereniging JFV weinig euro's overlaten voor kamerhuur. “Ik ga in mei naar Toronto en reken maar dat dat veel geld kost.”

HET PANEL

MIKE VAN DIEMEN (20)
STUDENT POLITICOLOGIE
EN RAADSLID VOOR
GROENLINKS IN CUIJK:

‘STUDEREN IS VOOR MIJ ...
vooral doen wat ik
leuk vind.’

ARIE BOEL (21)
STUDENT RECHTEN, ACTIEF
BIJ STUDIEVERENIGING JFV:

‘STUDEREN IS VOOR MIJ ...
zo veel mogelijk uit
mezelf halen en daar
ook achter staan.’

SANDER VAN DER GOES (20)
STUDENT GEOGRAFIE,
PLANOLOGIE EN MILIEU EN
FRACTIEVOORZITTER VAN
AKKURAATD:

‘STUDEREN IS VOOR MIJ ...
mezelf voorbereiden
op het vooruit helpen
van de maatschappij.’

SARAH KARSTEN (20)
STUDENT RECHTEN EN
VOORZITTER VAN DE
NIJMEEGSE STUDENTEN
HONOURSVERENIGING:

‘STUDEREN IS VOOR MIJ ...
mezelf ontplooiën
en ontwikkelen.’

STELLING 2

STUDEREN IS VAN JE VRIJHEID GENIETEN

Willemijn Smit, die zowel wiskunde als rechten studeert, onderschrijft de stelling. “Hoewel ik bij rechten wat meer verplichtingen heb, kan ik bij wiskunde echt mijn eigen tijd indelen. Alle colleges worden opgenomen en werkgroepen zijn niet verplicht. Buiten de tentamenperiodes heb ik alle tijd om leuke dingen te doen.”

Thomas Keulemans, actief bij Changing Perspective en filosofiestudent, geniet al zeven jaar met volle teugen van zijn vrijheid. “Voor mij is studeren één grote ontdekkings- tocht. Ik wil het liefst zo veel mogelijk kennis vergaren om een eigen wereldbeeld te vormen.” Al gaat hij nu wel een punt achter zijn studie zetten en de wereld buiten de wetenschap verkennen.

'TOEN IK NET GING STUDEREN VOND IK DAT IK ALLES AAN MOEST PAKKEN'

Maar voor Mike van Diemen is al die vrijheid wel een dingetje. “Ik kan moeilijk nee zeggen”, zegt hij een beetje beschaamd. Dat uitte zich een jaar terug in een hele stapel nevenactiviteiten, te veel eigenlijk. “Toen na de verkiezingen bleek dat ik in de gemeenteraad zou komen, moest ik echt prioriteiten stellen. Raadslid zijn staat sindsdien bij mij bovenaan.”

“Op de universiteit heb je veel kansen om dingen naast je studie te doen, dat is een hele mooie vrijheid”, zegt Sarah Karsten, voorzitter van de Nijmeegse Studenten Honoursvereniging. “Je kunt je bij allerlei verenigingen aansluiten, je kunt je op allerlei manieren ontplooiën. Ik vind Honours erg leuk. Je komt in aanraking met andere vakgebieden en mensen die je anders niet zou ontmoeten. Maar de keerzijde van al die mogelijkheden is dat je het heel erg druk kunt krijgen. Het is de vraag of je je dan nog wel vrij voelt.”

Zelf vindt ze het sowieso moeilijk om keuzes te maken, dan doe je al snel te veel tegelijk. “Soms denk ik: wat doe ik mezelf eigenlijk aan?”

Ali Aljarrah, student bestuurskunde en topsporter Braziliaanse Jiu-Jitsu, zit naast Sarah al een poosje heftig te knikken. “Precies zoals je zegt: je hebt zo veel vrijheid en je wilt overal bij zijn. Maar als je dat doet heb je natuurlijk ook overal verplichtingen. Je studententijd is het deel van je leven met de meeste vrijheid. Daarvoor heb je de middelbare school, erna een baan. Nu ben je vrij en mag je al die leuke dingen doen. Toen ik net ging studeren vond ik dat ik alles aan moest pakken.” En dat deed hij ook, met beide handen. Een bestuursjaar bij de studentensportraad NSSR, terwijl hij gewoon verder studeerde en bleef trainen als topsporter, brak hem in zijn derde jaar op. Toch is het achteraf ergens goed voor

STUDENT ANNO NU HEEFT STEEDS MEER SCHULD

Totale studieschuld:

6,3 miljard euro

2012

11,2 miljard euro

2017

De gezamenlijke studieschuld van afgestudeerden loopt elk jaar op. Zeven op de tien studenten hebben een studieschuld. Gemiddeld heeft een student na afstuderen een studieschuld van 13.621 euro. Pas volgend jaar zal de impact van het leenstelsel (ingevoerd in 2015) goed te zien zijn.

WILLEMIJN SMIT (21)
STUDENT WISKUNDE EN
RECHTEN:

'STUDEREN IS VOOR MIJ ...
gewoon
heel erg leuk.'

LARS VAN DIJK (22)
STUDENT BIOLOGIE:

'STUDEREN IS VOOR MIJ ...
een ontwikkeling
van mezelf.'

THOMAS KEULEMANS (24)
STUDENT FILOSOFIE EN
ACTIEF BIJ CHANGING
PERSPECTIVE:

'STUDEREN IS VOOR MIJ ...
mezelf en de wereld
ontdekken.'

ALI ALJARRAH (25)
STUDENT BESTUURSKUNDE
EN TOPSPORTER
BRAZILIAANSE JIU-JITSU:

'STUDEREN IS VOOR MIJ ...
het maximale uit
mezelf halen, zowel
op het gebied van
studie als sport.'

STUDENT
ANNO NU
PRESTEERT BETER
DANKZIJ BSA

Studie-uitval na
het eerste jaar:

25%

VOOR BSA

19,5%

NA BSA

Het Bindend Studie Advies (BSA) in het eerste jaar zorgt ervoor dat studie-uitval zich in dat jaar concentreert. Studenten die het BSA halen, presteren daarna gemiddeld beter dan in de situatie voor invoering van de BSA. Een peiling van de Nijmeegse studentenvakbond AKKU wijst uit dat eerstejaars door het BSA wel meer stress ervaren.

Bron: BSA-onderzoek
Radboud Universiteit 2019

'IK KREEG GEEN HAP MEER DOOR MIJN KEEL, MIJN HOOFD TOLDE'

geweest: "Na zo'n jaar ga je een zelfreflectiemomentje houden, zo van: wat is nou echt belangrijk voor mij? Dus ga je prioriteiten stellen. Zo groei je als student en ook als mens."

Sander van der Goes, fractievoorzitter van AKKURaad in de universitaire studentenraad en student geografie, planologie en milieu, weet er alles van. Ook hij liep tegen zijn grenzen aan. De oorzaak was bestuurswerk in combinatie met voetballen op hoog niveau. Een jaar geleden zat hij er goed doorheen. "Ik kon niet meer slapen, had last van mijn maag en kreeg geen hap meer door mijn keel. Mijn hoofd tolde. Het was echt een nare periode."

Hij stootte activiteiten af en dwingt zichzelf nu om rustiger aan te doen. "Het idee is dat je studenten moet behoeden voor fouten. Ook mijn ouders zeggen vaak dat ik mezelf niet te veel op de hals moet halen. Maar het is niet verkeerd om een keer flink tegen de muur te lopen. Als je ambitieus bent en veel wilt, is het goed eens te ervaren wat je níet kan. Juist in je studententijd moet je je grenzen leren kennen, omdat je van adolescentie naar volwassen-

heid gaat. En dat is wat bij mij gebeurde." Nuchter: "Ik denk dat ik in die zin nu al geslaagd ben voor mijn studie."

STELLING 3

EEN STUDIESCHULD VIND IK NIET ERG

Studeren staat tegenwoordig bijna gelijk aan je in de schulden steken. "Er is niet veel keus", zegt wiskundige in spe Willemijn Smit. "Als je studeert, gaat dat gepaard met lenen. Bij wiskunde maken de meesten zich daar niet zo druk om. Ze hebben het gevoel dat ze later wel een baan krijgen waarmee ze de studieschuld terug kunnen betalen", zegt ze, "maar ze maken zich wel zorgen over de hoogte ervan. Ik zal zelf ook niet snel maximaal gaan lenen."

Bij rechten is de schuld ook geen issue, is Boels indruk. "Je moet gewoon zo min mogelijk op de site van DUO kijken, is bij ons het credo, dan weet je ook niet hoeveel schuld je hebt." De andere studenten barsten in lachen uit. De jurist: "Nou, zo is het wel. Ik sprak laatst iemand met tachtigduizend euro schuld. Maakte hem helemaal niks uit."

Zelf vindt hij dat je vooral zo veel mogelijk uit je studententijd moet halen, zelfs als je daarvoor veel moet lenen. "Hoe meer je nu doet, hoe groter de kans dat je later een goede baan krijgt."

Thomas Keulemans maakt zich wel zorgen. Het leenstelsel vermindert de toegankelijkheid van een universitaire studie, zegt hij. "Heel wat mensen kunnen überhaupt niet studeren, omdat hun ouders financieel niet kunnen

'LAAT STUDENTEN LANGER STUDEREN'

**Oud-rector Bas Kortmann waar-
schuwde bij zijn afscheid als rector
al voor pofstudenten. Is zijn voor-
spelling werkelijkheid geworden?**

Van mei 2007 tot oktober 2014 was Bas Kortmann rector magnificus van de Radboud Universiteit. In die hoedanigheid maakte de hoogleraar Burgerlijk recht zich al zorgen over de teloorgang van het actieve studentenleven. Die zorgen lijken vandaag meer dan ooit gegrond. "Net zoals je kippen niet heel snel heel veel moet voeren om ze geschikt te maken voor consumptie, is het ook slecht

om studenten zo snel mogelijk klaar te stomen voor hun diploma", vindt hij.

Het leenstelsel en bindend studieadvies juttten studenten te veel op, constateert Kortmann. Studenten komen daardoor steeds minder toe aan zaken waar ze ook veel van leren. "Door actief te zijn in sociale gremia buiten een opleiding leer je hoe je met elkaar moet omgaan en hoe je anderen kunt helpen. Daarnaast is het gewoon heel leuk om in het bestuur van een sportclub, in de faculteitsvereniging of bij het studentenorkest te zitten. Ik heb er heel

mijn leven plezier van gehad dat ik naast mijn studie actief was bij studentenvereniging Albertus Magnus in Groningen."

Hij begrijpt heel goed dat overheden en universiteiten willen dat studenten niet eindeloos studeren. Tegelijkertijd mag het systeem niet te streng worden. "Je moet het mogelijk maken dat studenten langer doen over hun studie. Veel nieuwe studenten hebben lang thuis gewoond en moeten op eigen benen leren staan. Ze moeten gewend raken aan hun nieuwe leven. Dat gaat nu eenmaal met vallen en opstaan." / KL

bijspringen.” Je krijgt zo een steeds homogener groep studenten op de universiteit, is zijn overtuiging, en daar is de samenleving uiteindelijk niet bij gebaat.

Sarah Karsten ziet een tweede gevolg. Zij merkt dat studenten minder snel iets naast hun studie gaan doen. “Je wilt geen uitloop, want dan moet je extra lenen.” Smit vult aan: “Bij FNWI (de bètafaculteit, red.) hebben we al jaren moeite om kandidaten voor de facultaire studentenraad te vinden. Studenten hebben volop ideeën over wat beter kan op de faculteit, maar durven zich niet een jaar lang ervoor in te zetten. Dat vind ik jammer.” Sander van der Goes: “Veel verenigingen krijgen hun besturen en commissies niet gevuld. Dat is inderdaad jammer, want juist de verenigingen binden de studenten aan de universiteit.”

STELLING 4

HET BSA IS OOK EEN FIJNE STOK ACHTER DE DEUR

Ook het bindend studieadvies (BSA) weerhoudt studenten om veel naast hun studie te ondernemen, denkt de AKKURAAT-voorman. “Terwijl je jezelf daarmee juist zo goed ontwikkelt.” En het BSA geeft eerstejaars extra stress, weet hij. “We hebben een enquête gehouden bij AKKURAAT. Een derde van de eerstejaars bleek in de eerste periode al stress te hebben door het vooruitzicht van het BSA. Daar schrokken we van. Het is gewoon geen goed middel om studenten te stimuleren.”

Bij jurist Arie Boel vindt onze stelling wél weerklank. “Bij ons ligt het BSA op 45 studiepunten. Dan denk je: ik moet meteen laten zien wat ik kan. Dus ga je vanaf het begin hard aan de studie. Zo werkt het BSA motiverend.” Boel zag door het BSA snel een tweedeling ontstaan: “Tussen degenen die het halen en degenen die het niet aankunnen of die de motivatie missen.”

De scheidslijn is nu veel te hard, vindt Van der Goes: “Haal je het BSA niet, dan mag je gewoon niet verder. Ik zou liever zien dat een studieadviseur je in een gesprek een dringend advies geeft: ‘Hé, je mist twee vakken, waar komt dat door?’”

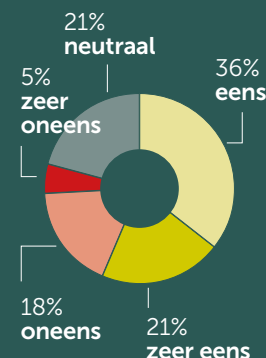
Bestuurskunde heeft beide opvattingen met elkaar verenigd, zegt Aljarrah. “Als in januari blijkt dat je je BSA

‘SOMS ZET IK DE WIFI GEWOON UIT, DAT HEB IK ECHT NODIG’

STUDENT ANNO NU ERVAART STRESS

STELLING: IK HEB REGELMATIG STRESSKLACHTEN

57 procent van de studenten geeft aan ‘veel’ of ‘zeer veel’ stressklachten te ervaren. Vrouwelijke studenten hebben beduidend vaker stressklachten dan mannelijke. Het gevoel van druk heeft een negatief effect op zowel studie als privé-situatie. Bij 34 procent heeft de stress (heel) veel invloed op de studie en bij 43 procent op hoe gelukkig ze zich voelen. Meer dan een kwart van de studenten (26 procent) ervaart naar eigen zeggen leegte en ruim een vijfde (22 procent) mist mensen om zich heen.

Bron: Welzijnsenquête, Radboud Universiteit 2017

niet lijkt te gaan halen, dan krijg je een gesprek met de studieadviseur.”

“Klopt”, reageert Van der Goes. “Maar stel, je haalt het uiteindelijk nèt niet? Dan moet je gewoon weg. Hoe jammer is dat?”

Het BSA en het leenstelsel maken de student van nu “onverschillig en apolitiek”, meent Thomas Keulemans. Welnee, reageert Mike van Diemen. “We doen bij politologie wel eens zetelpeilingen voor de Tweede Kamer, en dan gaan er vijftig zetels naar zowel GroenLinks als D66. Dus dat links-activistische is er nog steeds. Alleen, de meeste studenten doen er niks mee. Uit tijdgebrek, denk ik.” Bij biologie merkt Lars van Dijk eenzelfde activisme. “Genoeg studenten bij ons zijn begaan met het milieu en laten dat ook héél duidelijk merken.”

STELLING 5

SOCIALE MEDIA HOUDEN ME VAN MIJN STUDIE

Instagram, Snapchat, Whatsapp. Sociale media zijn net zo normaal voor hedendaagse studenten als fietsen en tentamens maken. Maar ze hebben er ook een haat-liefdeverhouding mee. “Je vergelijkt jezelf continu met anderen”, vertelt Ali Aljarrah. “Al je vrienden laten zich op Instagram van hun beste kant zien. De feesten die ze bezoeken, de reizen die ze maken maar ook de cijfers die ze halen. Dan denk je: waarom kan ik me geen vakantie naar Thailand veroorloven?” Zelf deed Aljarrah er overigens net zo hard aan mee, geeft hij toe. “Je wilt delen wat je meemaakt en bent daarna benieuwd naar de reacties.”

Erg herkenbaar, beaamt Willemijn Smit. “Veel vriendinnen van de middelbare school zijn nu klaar met hun bachelor. Zij nemen een tussenjaar of gaan naar het buitenland. Als je die foto’s ziet voorbijkomen is het lastig je daar niet mee te vergelijken.”

Pas als ze bewust offline gaat, merkt Sarah Karsten voor hoeveel stress sociale media kunnen zorgen. “Soms zet ik de wifi gewoon uit, bijvoorbeeld als ik moet leren voor tentamens. Dat heb ik echt nodig.”

Raadslid Van Diemen is wel altijd bereikbaar, zegt hij, vanwege zijn politieke functie. “Als er iets gebeurt, moet de krant mij als raadslid om een reactie kunnen vragen. Je wilt voorkomen dat ze iemand anders gaan bellen.”

Bioloog Van Dijk lijkt de enige van het gezelschap die geen last heeft van FOMO ofwel *fear of missing out* (dixit Karsten). Zijn telefoon laat hij regelmatig op zijn kamer achter. “Waarom zou ik hem in ‘s hemelsnaam meenemen als ik boodschappen ga doen?” Zelfs van Instagram is de bioloog afgestapt. “Ik werd er helemaal gek van.” Het exhibitionistische van de app is niet aan hem besteed. “Wat maakt mij het nou uit wat jij eet?” Maar ja, hij heeft weer een andere tijdrovende hobby: gamen. *

**VROEGER
WAS
ALLES
BETER.**

TOCH?

'Cobo? Dat klinkt wel corporaal'

Pieter Colla (PC): "Wauw, een eigen kantine, die hadden wij niet hoor!"

Floor Hurkens (FH): "Je kunt hier de hele dag koffie halen en in de pauze verkopen we tosti's.

We delen de kantine trouwens met de andere bètastudieverenigingen, zoals Sigma van scheikunde."

PC: "Er is zelfs een bar!"

FH: "Ja, die reserveren we als we een borrel of een filmavond houden."

PC: "Toen ik voorzitter was, stond het Huygensgebouw er nog niet. Wij gaven onze borrels bij de BeeVee-bestuurskamer in het huidige Linnaeusgebouw. Of onderin het UL, het Universeel Laboratorium dat er toen nog stond. Daar had je van die lange keldergangen, heel spooky."

FH: "Die zijn er nu nog, onder het Huygens. Ik vind het daar ook spooky!"

PC: "Hoe groot is de BeeVee tegenwoordig?"

FH: "We hebben bijna zeshonderd leden. Biologie is een grote opleiding, met jaarlijks meer dan tweehonderd eerstejaars."

PC: "Jee, ik denk dat wij met een stuk of tachtig begonnen."

FH: "De bacheloropleiding heeft sinds vorig jaar zelfs een numerus fixus, en hij is Engelstalig. Studenten komen uit Letland, de VS, Vietnam ... De internationalisering was een groot ding voor de BeeVee en mij als voorzitter dit jaar. De website is vertaald en ook de algemene ledenvergadering houden we nu in het Engels."

PC: "In mijn jaar was ik druk met de feestcommissie. De uitgaven liepen de spuigaten uit. De feesten in het oude Doornroosje draaiden steevast verlies. De commissieleden stonden zelf achter de tap en mochten gratis bier drinken. Stonden ze gewoon alle winst weg te drinken! Daar moest ik paal en perk aan stellen."

Onderuitgezakt op de oude banken in de BeeVee-kantine laten twee voorzitters van de biologenvereniging ruim twintig jaar aan verenigingshistorie de revue passeren.

Tekst: Stan van Pelt
Foto: Bert Beelen

WIE IS WIE?

Floor Hurkens (21) is vierdejaars bachelorstudent en de huidige voorzitter van biologenvereniging BeeVee.

Pieter Colla (45) was voorzitter van BeeVee in het studiejaar 1996-1997.

Tegenwoordig is hij leraar biologie op de Nijmeegse Scholengemeenschap Groenewoud.

FH: "Dat zou nu echt niet meer kunnen. De feestcommissie moet winst maken. De feesten zijn nu in cafés als Malle Babbe of Sjors en Sjimmië."

PC: "Wij hebben op het oude bètaterrein destijds een film opgenomen: *Ziek*. Over een gevaarlijk virus dat uit het lab ontsnapt. Ik speelde als *bad guy* een hoofdrol."

FH: "Wat leuk, die moeten we op een alumnifeest draaien. Films maken we niet, maar we hebben wel een nieuw BeeVee-lied, om te zingen tijdens de cobo."

PC: "Cobo?"

FH: "De constitutieborrel, wanneer het nieuwe bestuur aantreedt."

PC: "Dat klinkt wel corporaal. Op de bestuursfoto's staan jullie ook in pak. Loopt de bioloog er zo bij tegenwoordig?"

FH: "Gelukkig niet! Maar als bestuur moet je er bij borrels wel netjes uitzien."

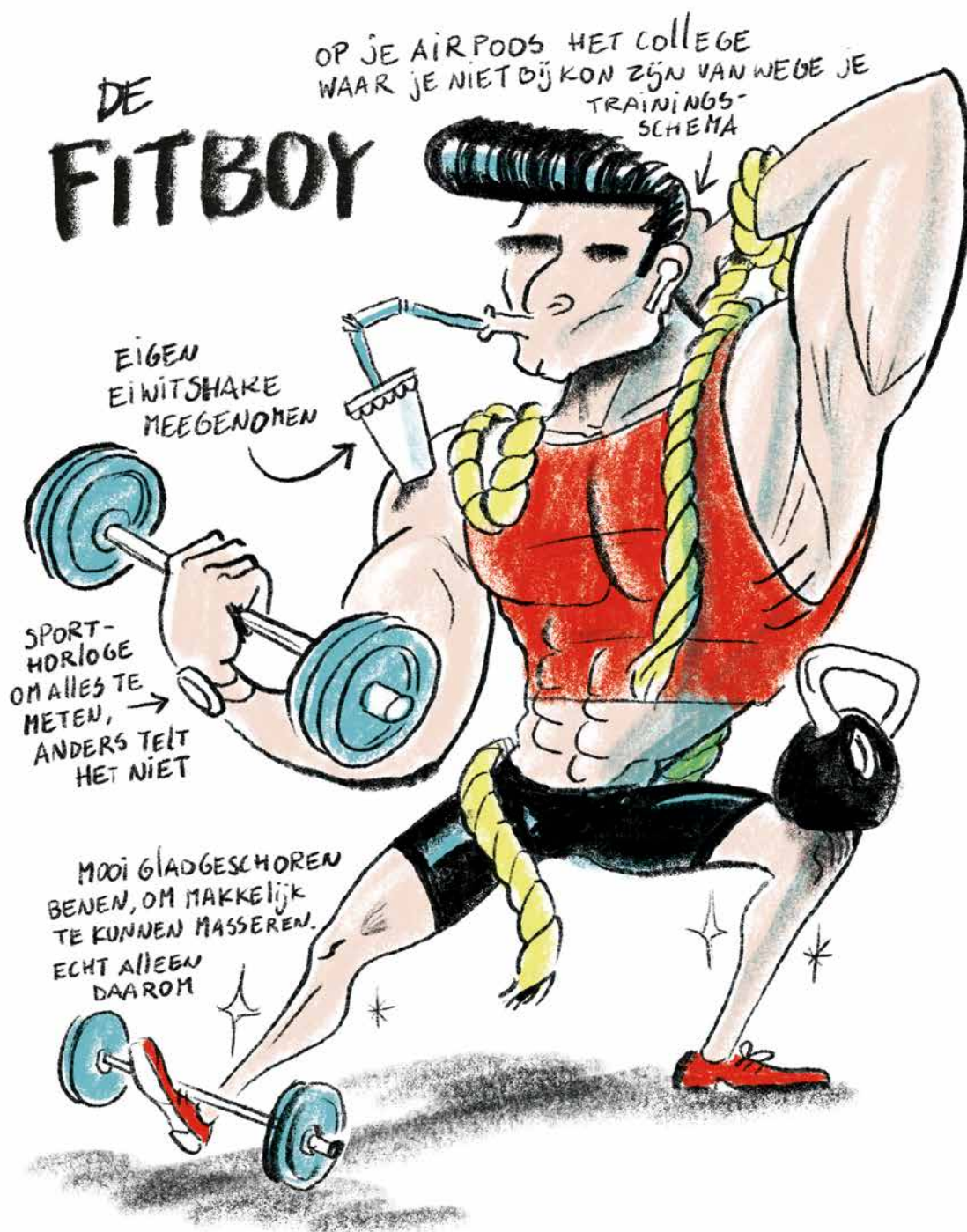
PC: "Vroeger wás er helemaal geen kledingvoorschrift. (Lachend:) Ik heb me er in ieder geval nooit aan gehouden. Het was toen allemaal wat losser, minder officieel."

FH: "Buiten het bestuur kan iedereen echt zichzelf zijn hoor. Het maakt niet uit hoe je eruit ziet en ook niet of je dierecologie doet of juist de moleculair-medische richting volgt."

PC: "Dat was vroeger wel anders. De ecologen vonden zichzelf de enige échte biologen en keken neer op de moleculair biologen, die alleen maar in het lab zaten. En je moest ook alternatief en vegetariër zijn. Ik ging wel eens in mijn zwarte T-shirt en kisten naar geneeskunde-feesten, om te provoceren. Daar keken ze me aan van: wat kom jij hier in 's hemelsnaam doen? Ik dacht: hier kan ik tenminste een rijke vrouw aan de haak slaan, haha. Niet gelukt hoor, trouwens." *

HOI, IK BEN EEN

Fitness slaat aan, met drie miljoen sportschoolabonnementen in 2018 (bron: nlactief.nl). Ook bij het Radboud Sportcentrum (RSC) groeit het aantal inschrijvingen gestaag. "Het is positief dat zo veel studenten bezig zijn met sport en beweging en dat het voor sommigen zelfs een leefstijl wordt. Maar dit kan ook sociale druk meebrengen", zegt Daan Roelofs, fitnesscoördinator bij het RSC. "De extreem afgetrainde lichamen op social media suggereren dat veel sporten de norm is, waardoor studenten zich soms met onrealistisch hoge doelen bij ons aanmelden."

Termen als *fitboy* en *fitgirl* zijn daarom misleidend, benadrukt Roelofs. Ze verwijzen naar een heel kleine groep sporters die beeldbepalend is, omdat ze hun lichamen graag aan de buitenwereld tonen. De meeste sportieve studenten zijn echter juist voor zichzelf bezig. Roelofs herkent geen gemene deler onder de sportende studenten. Juist de diversiteit springt in het oog in het sportcentrum: "De outfits variëren van tiggerprinttenu's tot ouderwetse trainingspakken. En laatst kwam er een jongen in een jurk sporten."

Die veelzijdigheid is illustratief voor het RSC. "In traditionele sportscholen zijn stereotiepe sporters, zoals de fitboy, veel duidelijker aanwezig. Studenten vormen een brede afspiegeling van de samenleving, waardoor je in het Sportcentrum allerlei groepen ziet."

FITBOY!

Ben je vooral druk met het pimpen van je cv of hang je liever aan de gewichten in de sportschool? Iedereen claimt natuurlijk uniek te zijn, toch signaleert Vox anno 2019 op de campus vijf verschillende types studenten.

Tekst: Ken Lambeets en Stijn Zunneberg / Illustraties: Roel Venderbosch

"Facebook is dood. Bijna alle studenten zitten op Instagram", zegt student communicatiewetenschap Eline Keuven (18), die bijna 11.000 volgers heeft. "Meer dan de helft van mijn volgers kreeg ik via mijn dertienjarige zusje Emma. Zij heeft een YouTube-kanaal met 130.000 volgers en op de app TikTok heeft ze er zelfs 330.000." Op een normale dag brengt Eline tot twee uur door op Instagram. Tegenwoordig iets minder: "Op mijn kamer in Nijmegen is te weinig licht, wat niet goed is voor de foto's (licht). Meestal maken mijn moeder of zusje de foto's; bij hen voel ik me het meest op mijn gemak." Eline noemt zichzelf ontzettend kieskeurig. "Bij de meeste foto's heb ik vooraf een beeld in mijn hoofd. Op vakantie in Italië hield ik een leeg ijs-hoortje onder de toren van Pisa, waardoor het leek of ik de toren aan het opeten was." "Het gebeurt wel eens dat mensen met me op de foto willen, bijvoorbeeld tijdens mijn bijbaantje in de supermarkt of toen ik op Pukkelpop was. Dat voelt raar, maar je kan het natuurlijk niet weigeren." Als *micro-influencer* krijgt Eline af en toe gratis troep opgestuurd. "Volgens mijn moeder, die behalve mijn manager ook die van mijn zusje is, zou ik tot tweehonderd euro kunnen verdienen per foto, maar dat interesseert me niet zo. Ik wil me nu focussen op mijn studie. Later zou ik graag de sociale media van een politieke partij of een groot bedrijf willen beheren."

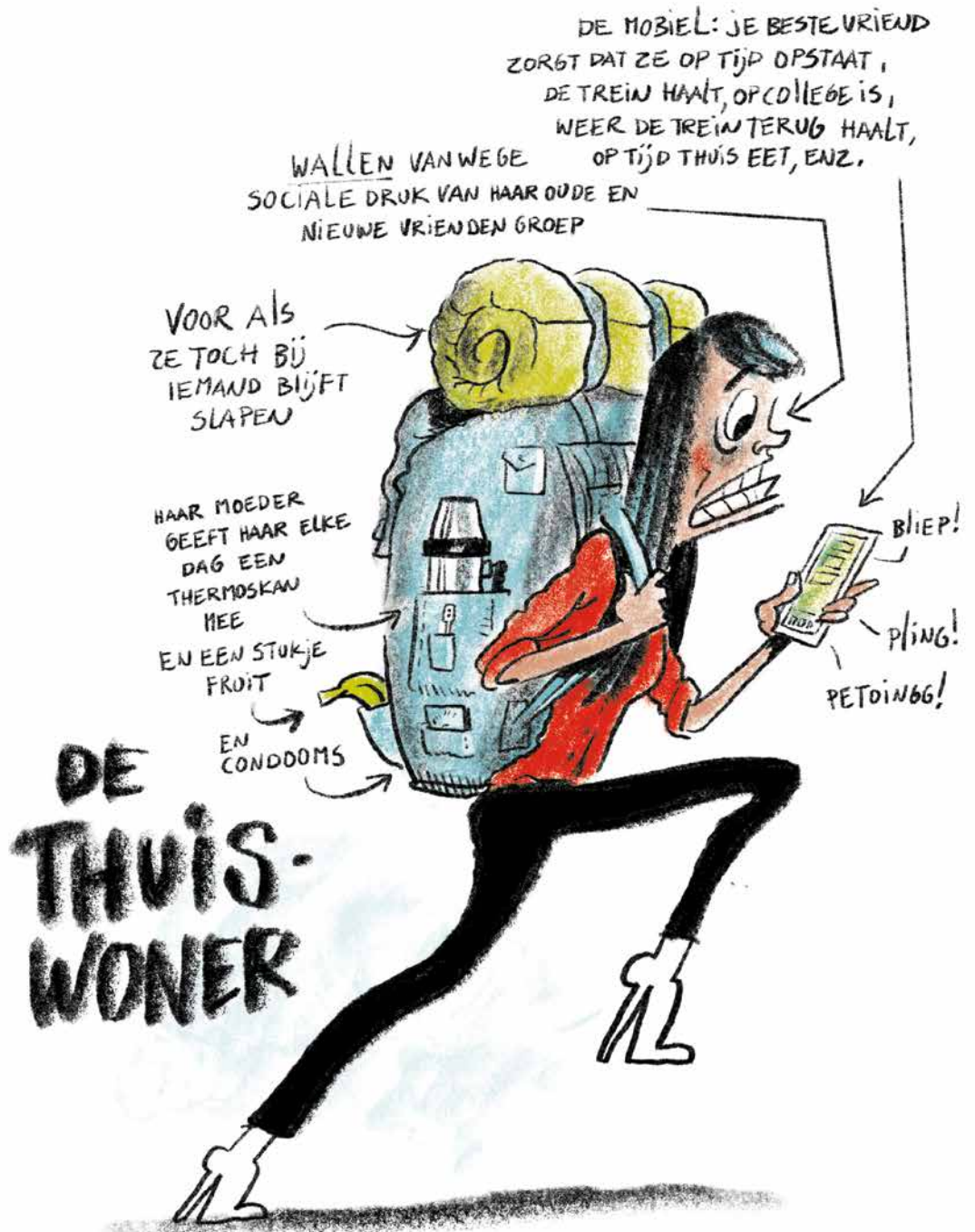
'IN DE COLLEGEZAAL LIJKEN ALLE STUDENTEN OP ELKAAR'

Psycholoog Maerten Prins ziet in de collegebanken vooral veel van hetzelfde. Het eigen verhaal bewaren studenten voor social media.

Cultuurpsycholoog Maerten Prins concludeerde in 1992 na onderzoek dat faculteiten hun eigen types studenten hadden.

"Rechtenstudenten waren vooral materialistisch en politiek rechts, studenten sociologie waren erg links en maatschappelijk betrokken en studenten geneeskunde waren sterk carrièrericht", zegt Prins. "Hoe dat komt? Studenten worden niet alleen gevormd door wat ze leren in de collegebanken, maar ook door hun omgeving. Destijds hadden studenten meer tijd om in de groep op te gaan dan vandaag."

Anno 2019 is het moeilijker om verschillende types studenten van elkaar te onderscheiden, meent Prins. "Bij psychologie lijken alle studenten op elkaar. Bijna alle meisjes hebben lang haar en dragen dezelfde kleding. Vroeger had je nog echte hippies, goths en metalheads in de collegezaal." Dat er vandaag minder subculturen zijn, wijt Prins aan de individualisering van de maatschappij. Je wordt raar aangekeken als je kiest voor een groep, zegt hij. "Het is een eis van de samenleving dat je uniek bent. Op social media probeert iedere jongere zijn of haar eigen verhaal te vertellen." Door het leenstelsel hebben veel studenten ook minder vrije tijd. Tijd die ze anders hadden kunnen gebruiken om zich te profileren of zich een politiek of cultureel bewustzijn te vormen. "Ze beginnen blanco aan hun studie en ze gaan vrij blanco weer naar buiten. Na hun studie zijn ze nog altijd maar 22 jaar oud. Ze zijn nog bleu en staan ineens in de grote wereld."

Het aantal studenten op kamers daalt als gevolg van het leenstelsel, zo concludeerde de Landelijke Monitor Studenten-huisvesting afgelopen najaar in een rapport. "Op kamers leven is duur. Thuis wonen bespaart me een hoop geld", stelt ook Milou Stokman, eerstejaarsstudent communicatiewetenschap. "Daarbij is er een goede treinverbinding met mijn woonplaats Deventer en reis ik vaak samen met mijn beste vriendin."

In college zijn de thuiswonenden iets meer op zichzelf, maar een duidelijk verschil met studenten op kamers ziet Stokman niet. "Natuurlijk mis ik wel eens een feestje, maar ik heb alsnog een goede klik met medestudenten en veel activiteiten van de studievereniging kan ik gewoon bijwonen." Stokman is niet ongeduldig om op kamers te gaan, mede door de ervaring van haar broer. Hij verhuisde naar Nijmegen om

rechten te studeren, maar stopte halverwege zijn eerste jaar. "Daardoor wacht ik liever nog. Het bevalt goed bij mijn ouders en in Deventer heb ik mijn werk en sociale leven, weinig reden dus om al op kamers te gaan." Wil ze uiteindelijk wel in Nijmegen gaan wonen? "Ik denk daar nog niet echt over na. Ik wil in ieder geval mijn eerste jaar afronden, zodat ik beter weet of de studie bij me past. Voorlopig is Deventer precies goed."

DE GAMER

KAN IK ONDERTUSSEN WEL GEWOON DOORGATEN?

GEEN NERD WANT BAARDJE

SUPER GESPIERDE DUIMEN

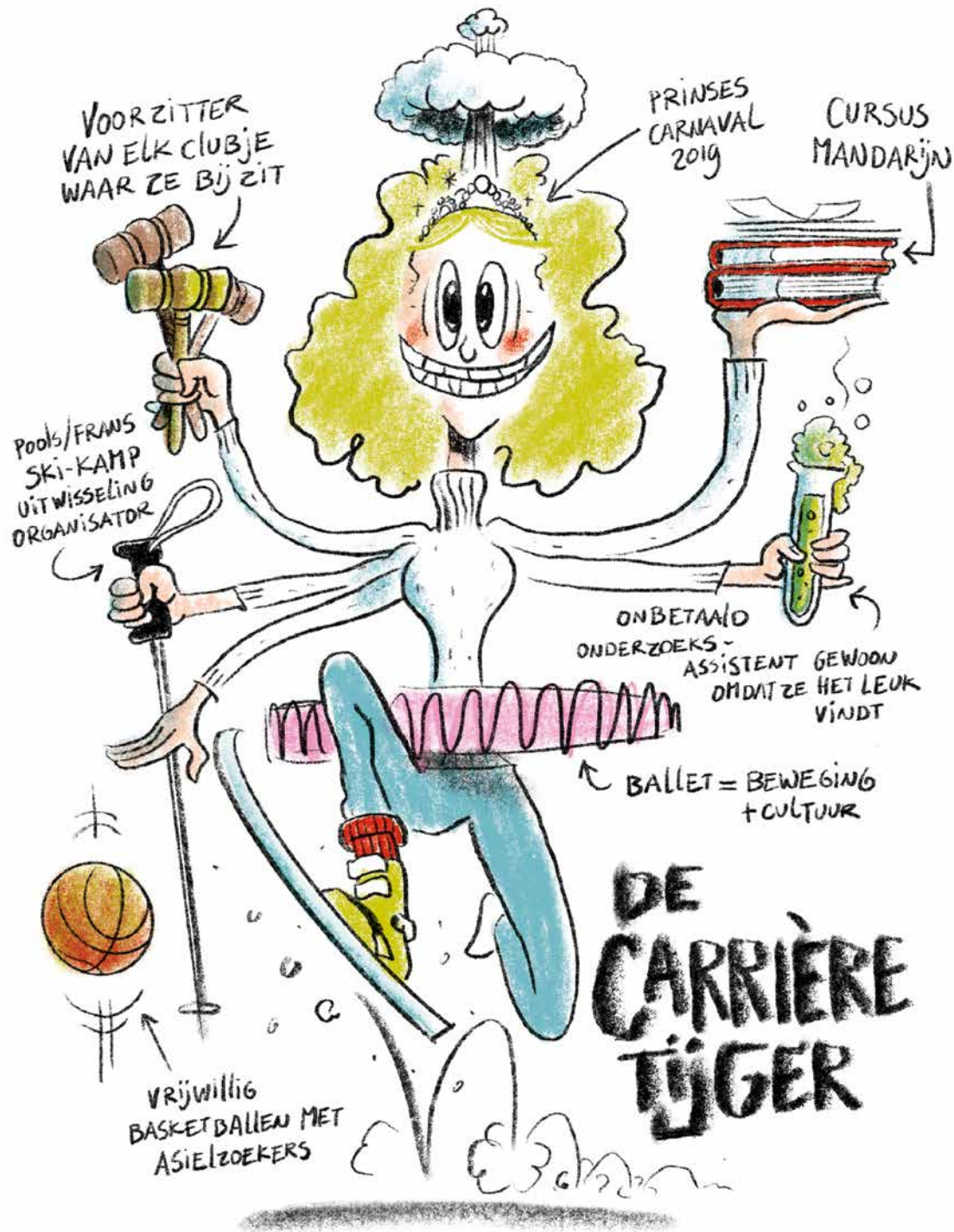
PIEUW!
AAROLL

BEGINNEND BUIKJE

ONDERBROEK MAX. 4 DAGEN GEDRAGEN

MAKELIJKE SPORTKLEDING VOOR TRAINING THUIS

Gijs Jacobs is voorzitter van Dorans. De e-sportvereniging van Nijmegen heeft tussen de tachtig en honderd leden, voor het overgrote deel mannen. "Niettemin zijn de vrouwen de actiefste leden", zegt Jacobs. De trainingslokalen van Dorans bevinden zich in het Huygensgebouw en daarom zijn de meeste leden afkomstig van de Bètafaculteit. "Maar we hebben ook leden van andere faculteiten hoor." De gamers van Dorans spelen vooral League of Legends, een spel waarin teams goudstukken kunnen winnen door elkaar uit te schakelen. "Het is erg competitief," zegt Jacobs, "je moet aan veel dingen tegelijk denken." Als winnaar van een Europese kwalificatie League of Legends mocht het selectieteam van Dorans in 2017 naar de LOL International Collegiate Championships in China. Het stereotype van de gamende nerd achtervolgt de leden van Dorans al jaren. "Natuurlijk gaan veel van onze gesprekken over games; het is onze gezamenlijke interesse", zegt Jacobs. "Maar dat gamers asociaal zijn, klopt niet. We borrelen vaak en organiseren activiteiten met andere verenigingen. En we gamen altijd in een groep." De echte gameverslaafden tref je volgens Jacobs niet bij Dorans aan. "De meeste leden spelen alleen League of Legends tijdens trainingen. Andere games spelen we ook thuis, maar nooit in zo'n mate dat het de studieprestaties schaadt."

“Het is belangrijk om op meerdere manieren kennis te vergaren”, zegt student bestuurskunde Xander van Ulsen. Hij deed dat bij de studieverenigingen van bestuurskunde en economie en in het bestuur van studenten-onderneming Start Up Mix Students, voordat hij dit studiejaar namens asap zitting nam in de Universitaire Studentenraad. “Ik begon met commissiewerk om

mensen te leren kennen. Nog steeds bekleed ik mijn neven-functies bovenal omdat ze leuk en leerzaam zijn, maar inmiddels besef ik ook dat ze goed staan op mijn cv.” Of ‘de carrièrejager’ goed herkenbaar is? “Niet direct”, stelt Van Ulsen. “Ik kleed me hooguit iets zakelijker of verzorgder dan gemiddeld, bijvoorbeeld voor ontmoetingen met het college van

bestuur, maar ik loop niet in driedelig pak over de campus.” Van Ulsen ziet veel studenten die zich naast hun opleiding actief op een loopbaan voorbereiden. Enerzijds vragen bedrijven vaak om meer dan studie-ervaring. Tegelijkertijd leggen studenten zelf de lat steeds hoger. “Soms vergeten we dat een diploma ook al veel waard is. Bovendien: waarom het hoogste

nastreven, als je die topfunctie op de Zuidas niet eens ambieert?” Zelf maakt Van Ulsen zich niet druk. “Het helpt om met potentiële werkgevers te praten en te ontdekken wat ze verwachten. Als je goed kan uitleggen wat je van verschillende ervaringen hebt geleerd, maakt het niet per se uit of je commissiewerk hebt gedaan of vrijwilligerswerk bij de sportvereniging.”

NIEUWS UIT DE OR EN DE USR
www.radboudnet.nl/medezeggenschap
www.numedezeggenschap.nl

PUNT!

USR

Taaltoets en watertappunten

Net als 2019 is de Universitaire Studentenraad voortvarend van start gegaan: we hebben een heleboel punten aangepakt via de verschillende werkgroepen, overleggen, vergaderingen en commissies.

Maandag 4 februari heeft de gehele USR de Gemeenschappelijke Vergadering bijgewoond en in samenspraak met de Ondernemingsraad opmerkingen geplaatst bij en vragen gesteld over de agendapunten. Een van die onderwerpen was het taalbeleid, onderdeel van de internationaliseringsstrategie Radboud International 2020-2025. Daarin staat dat elke eerstejaarsstudent een toets krijgt in de taal van de opleiding. Ook moet elke Radboudstudent aan het eind van de studie het predicaat 'bewust taalvaardig' krijgen. Wij vonden dit alles dusdanig onduidelijk dat we vragen hebben gesteld. Een update over dit onderwerp volgt.

Verder hebben USR-leden vragen gesteld over het bestuurscertificaat, omdat hier nog veel onduidelijkheid over heerst. Bijna niemand weet dat dit certificaat nog bestaat en dat student-bestuurders hier aanspraak op kunnen maken. Wij willen hierover graag opheldering en pleiten voor de mogelijkheid om het bestuurscertificaat met terugwerkende kracht aan te vragen.

Ten slotte hebben wij een notitie aangeleverd over de veranderingen in de BSA-procedure. Een reactie laat nog op zich wachten; wordt vervolgd dus. Nu lijkt het misschien of wij vooral reactief bezig zijn geweest, met het controleren van beleidsplannen. Niets is echter minder waar: onze commissies zijn druk bezig onze eigen plannen en ideeën uit te voeren.

Zo heeft de werkgroep duurzaamheid onderzoek gedaan naar **afvalscheiding op de universiteit** en hierover gesproken

in de Gezamenlijke Vergadering. Ook voeren we *as we speak* gesprekken over meer watertappunten op de campus. Duurzaamheid is slechts één voorbeeld; de USR telt meer dan vijftien(!) werkgroepen die proactief zaken oppakken.

Benieuwd naar onze vorderingen? Houd onze Instagram, Facebookpagina en website in de gaten!

OR

OR-leden in beeld

Doorgaans geeft de Ondernemingsraad in deze rubriek inzicht in de beleidsstukken die op dit moment besproken worden in de Universitaire Gezamenlijke Vergadering. Maar wie zitten er eigenlijk in de OR? En wat zijn hun beweegredenen daarvoor? We laten enkele OR-leden aan het woord.

Nico ten Brink is informatiespecialist bij het ICT Service Centrum en is namens vakbond FNV lid van de OR. Hij is betrokken bij onder andere de commissie financiën en de doorlichting van de kolommen. Ook is hij contactpersoon van de Onderdeelcommissie Radboud Services. Nico vindt duurzame ontwikkeling op regionaal niveau belangrijk en juicht de plannen toe die de Radboud Universiteit heeft om samen met HAN, RadboudUMC en gemeente Nijmegen de logistiek beter en milieuvriendelijker te organiseren. Ook sociale veiligheid vindt hij een interessant onderwerp. Nico is blij dat het college meer aandacht geeft aan de toegenomen werkdruk en aan eenduidiger verslaglegging van vertrouwenspersonen, zonder de vertrouwelijkheid in het geding te laten komen.

Marijtte Jongsma is universitair hoofddocent bij psychologie en zit in de OR namens vakbond VAWO. Een van haar passies is belangenbehartiging van het personeel. Marijtte zet zich dan ook in voor arbeidsvoorwaarden en personeelszaken. Thema's als prestatiedruk, tijdelijke aanstellingen, maar ook diversiteit, academische vrijheid en loopbaanperspectief liggen haar nauw aan het hart. Interessante ervaringen als OR-lid vindt zij de bijzondere academische zittingen met bijvoorbeeld Nobelprijswinnaars, beroemde wetenschappers, politici of schrijvers.

Simone Lederer doet haar PhD in Computer Science en zit namens het PON in de OR. Ze heeft interesse in participatie, werk en het sociale leven op de campus. Aangezien ze zelf lid is van de internationale campusgemeenschap, wil ze bijdragen aan de ontwikkeling van een inclusievere campus. Bovendien pleit ze actief in voor het gebruik van Engels tijdens officiële vergaderingen en voor het vertalen van documenten in het Engels. Haar grootste succes binnen de OR was de erkenning van de fout bij de berekening van het salaris van internationale werknemers. Het verkrijgen van de benodigde informatie had maanden geduurd. Toen de fout toegegeven werd in de Gezamenlijke Vergadering, kon de achterstand van de afgelopen vijf jaar worden terugbetaald.

**VROEGER
WAS
ALLES
BETER.**

TOCH?

'Fikkie stoken in de soos is nu echt not done'

Bart Verschure (BV): "In jouw tijd was Ovum nog een klein clubje."

Rein Ketelaars (RK): "We hadden 130 leden, een dieptepunt. Blijkbaar hebben we iets goed gedaan, want het is daarna snel gegroeid."

BV: "Nu zijn we met ongeveer zeshonderd leden uitgegroeid tot de grootste vereniging. Mooi om alle veranderingen te zien. Op foto's uit jouw tijd loopt iedereen in felgeel en paars, nu in jas en das."

RK: "Wij zaten in een identiteitscrisis. We wilden zó graag anders zijn dan Carolus, maar gingen steeds meer op ze lijken. Vandaar die nadruk op geel en paars. De posters hadden die kleuren, we liepen in het geel-paars op de uni rond en wie in paars-gele jas naar de bar kwam, kreeg gratis drank."

BV: "Nu is de tendens juist: kom jasje-dasje naar een open feest, want zo lopen de meeste leden erbij."

RK: "Wij waren constant bezig met mensen motiveren. Dan belden we de hele ledenlijst af: je krijgt een trui als je helpt. Misschien zijn we daarom zo gegroeid."

BV: "En twintig jaar geleden was het normaal om een fikkie te stoken in de sociëteit op clubavonden. Of om rotzooi te maken en over de bar te springen."

RK: "Wij hadden vroeger inderdaad meer kwajongensstreken."

BV: "Fikkie stoken in de soos is nu echt not done. De brandslang wordt nog wel eens getrokken om iedereen nat te spuiten, maar dat is wel het ergste. Alleen het bier drinken is tijdloos, dat zit er nog steeds goed in."

RK: "Het is ook te gek voor woorden als iemand naast de bar een fikkie stookt. Toen dat gebeurde werd het meteen in de kiem gesmoord."

Gezelligheid en bier zijn twee constanten in de geschiedenis van Ovum Novum. Maar er zijn óók verschillen, ontdekken de praesides van toen en nu.

Tekst: Mickey Steijaert
Foto: Bert Beelen

WIE IS WIE?

Bart Verschure (24),
student Rechten.
Praeses der N.S.V.

Ovum Novum in
2018-2019

Rein Ketelaars (42),
anesthesioloog in het
Radboudumc en op de
traumahelikopter.

Praeses der N.S.V.
Ovum Novum in
1999-2000.

BV: "En dat strooien met meel?"

RK: "Als we langsgingen bij zusterverenigingen namen we pakken meel mee, ja. Onschuldig maar smerig."

BV: "Ik denk dat de leden nu verantwoordelijker zijn. Er is zo veel media-aandacht voor excessen bij studentenverenigingen."

RK: "Destijds las je ook wel eens dat een student een liter jenever had gedronken bij een ontgroening. Maar het ligt nu wel meer onder een vergrootglas."

BV: "Studentenverenigingen worden vaak in een kwaad daglicht gesteld. We mogen wel meer onze best doen om positief onder de aandacht te komen. Vorige week kreeg ik samen met andere bestuurders mediatraining: oefenen voor de camera en daarna terugkijken."

RK: "Dat lijkt me heel nuttig. Als je mensen nu naar studentenverenigingen vraagt, zeggen ze: 'Daar maken ze vrouwenlijstjes en gieten ze je vol vissaus.' Die beeldvorming, daar moet je vanaf."

BV: "We hebben juist zo veel positiefs om te laten zien. Tijdens ons kerstdiner stonden plots drie jaarclubs uit de jaren 1995-2000 op de stoep, die kwamen even binnenkijken. Die betrokkenheid is tekenend."

RK: "Dat zie ik ook bij de jaarclub van mijn vrouw, die ook Ovum-lid was. Ik ken ook veel Ovum-stelletjes die nog samen zijn. Dat vind ik mooi. Het is toch een soort... eh, erfstuk?" (Lachend:) "Ik wilde even 'trofee' zeggen."

BV: "Een houvast, bedoel je?"

RK: "Ja. Je studententijd is een enorm heftige en bepaalde periode. Als je dan een leuke vrouw ontmoet en daar je hele leven bij blijft, vind ik dat bijzonder. Er zijn intussen al een heleboel Ovum-baby's, ik ben benieuwd wanneer de eerste lid wordt." *

Bart

Rein

AFGESTUDEERD

EN TOTAAL NIET KLAAR VOOR DE ARBEIDSMARKT

Vijf jaar aan een universiteit studeren om vervolgens in een zwart gat te vallen. De vraag 'wat wil ik later worden?' spookt bij veel studenten door het hoofd. Zou de universiteit niet serieus werk moeten maken van arbeidsmarktorientatie?

Tekst: Mathijs Noij / Illustratie: emdé

Victoria Smeets (26) weet niet wat ze later wil worden. Veel tijd om dat uit te zoeken heeft ze ook niet meer, want ze is bezig met het schrijven van haar scriptie voor de master Conflict, Power and Politics. "Ja, ik maak me daar wel zorgen over", knikt ze bevestigend in de koffielounge van de Centrale Bibliotheek. "Ik heb nog géén idee wat ik straks ga doen."

Tussen het schrijven van haar scriptie door, is de politicologiestudent druk met het zoeken van een stage. Dat is geen verplicht onderdeel van haar opleiding – ze wil het zelf. Sterker nog, bij de eerste bijeenkomst van de master werd haar duidelijk gemaakt dat een stage automatisch tot studievertraging leidt. "Ik vatte dat op als een ontmoediging." Alsof de coördinatoren alleen willen dat hun studenten na een jaar de deur uitlopen met een diploma op zak – niet in ogenschouw nemend of de afgestudeerden daarna ook een baan kunnen vinden.

Aan een van de statafels in de lounge hangt student bedrijfskunde Sam Oolbeklink (22), met een dampende kop koffie voor zich. Hem is het al gelukt een stage te vinden: hij begint binnenkort bij een financiële instelling. "Het lijkt me goed alvast te kijken of dit bedrijf bij mij past. Mogelijk wil ik er in de toekomst ook wel werken, al ligt het er natuurlijk aan in welke functie."

Oolbekking, die al een hbo-opleiding op zak heeft, vindt het de eigen verantwoordelijkheid van universiteitsstudenten om zich te oriënteren op de arbeidsmarkt. Zijn stage heeft hij dan ook op eigen initiatief gevonden. Daarnaast heeft hij meermaals meegedaan aan oriëntatieactiviteiten zoals de Career Week. "Op de universiteit word je in de eerste plaats opgeleid tot expert in je vakgebied – de rest is vooral aan jezelf."

Toch heeft de universiteit meer aandacht voor arbeidsmarktorientatie dan voorheen, al staan de initiatieven nog in de kinderschoenen. Toen alumni lieten weten dat zij arbeidsoriëntatie gemist hadden, werd zeven jaar geleden het bureau Career Service opgericht. Sindsdien zijn er aan elke faculteit medewerkers waar studenten op af kunnen stappen met vragen over hun toekomstige carrière.

Op de Faculteit Natuurwetenschappen, Wiskunde en Informatica komen die studenten terecht bij Wencke Kieft. Soms helpt zij hen met het opstellen van een cv of met salarisonderhandelingen. Maar meestal zijn studenten nog lang niet zover, vertelt ze in het Huygensgebouw. "Ze moeten vaak nog ontdekken wat ze überhaupt willen na hun studie", zegt Kieft. "Ik neem ze dan mee terug naar de basis. Wat kan je en wat vind je leuk? Ik help studenten dat uit te zoeken – het zoeken naar vacatures komt later wel."

STUDENTEN ZIJN NAUWELIJKS JONGER BIJ AFSTUDEREN

Vroeger was studeren nog écht leuk: toen konden studenten nog zonder problemen tien jaar over hun studie doen. Toch? Nou, daarvoor moet je wel ver terug in de tijd. De afgelopen twintig jaar is de leeftijd bij afstuderen opvallend stabiel gebleven – ondanks bindende studieadviezen, aanwezigheidsplichten, B-in-4's en andere rendementsmaatregelen. In 1995 waren studenten gemiddeld nog maar net 25 jaar. De meest recente cijfers die beschikbaar zijn, komen uit 2016. Toen lag de afstudeerleeftijd op 24 jaar en 9 maanden.

'HET LIJKT ME
GOED ALVAST
TE KIJKEN OF
DIT **BEDRIJF**
BIJ MIJ PAST'

'WIJ BESCHADIGEN DE WIL VAN SCHOLIEREN EN STUDENTEN'

Het aantal studenten dat bij Career Service aanklopt groeit, zegt Kieft. "Vooral de keuzestress komt steeds meer aan de oppervlakte. Door de veelheid van informatie krijgen studenten geen duidelijk beeld van de mogelijkheden. De online vacatures en functieomschrijvingen vliegen hen om de oren." Het gevolg is volgens Kieft dat studenten verlammen. Ze doen niks meer. Of gaan juist op zoek naar nóg meer vacatures, waardoor het allemaal nóg ingewikkelder wordt.

De financiële situatie waarin studenten tegenwoordig zitten, helpt ook niet mee. Niemand heeft immers graag een schuld – of dat nu bij 'Ome Duo' is of bij ouders. Kieft: "Kom je weer eens thuis na een week studeren, vraagt je vader aan de keukentafel of je al weet wat je na je studie gaat doen. Ouders zien graag dat hun kinderen goed terechtkomen – dat hun investering niet voor niets is geweest. Studenten voelen die druk."

Terwijl het helemaal niet raar is dat studenten nog niet weten wat ze willen met de rest van hun leven. Kieft: "Natuúrlijk is dat logisch. Ze hebben nog geen stap buiten de universiteit gezet." Bovendien, zegt Kieft, is een jong persoon nog niet in staat om levensveranderende keuzes te maken. "Ons brein is daar eigenlijk pas geschikt

voor als we 26 jaar oud zijn. Dan zijn onze hersenen echt volgroeid, terwijl we vóór die tijd al tal van belangrijke keuzes moeten maken."

Maar wat is het alternatief? Studenten laten aanmodderen tot ze bijna dertig zijn? "Dat accepteert de maatschappij niet meer", zegt Kieft. "Vroeger konden studenten tien jaar over hun studie doen en rustig uitvinden wat ze wilden, maar die tijd is voorbij."

Eigen wil

Wie zich daar niet bij neerlegt, is Jan Bransen. De hoogleraar Filosofie pleit in zijn nieuwste boek *Gevormd of vervormd?* voor een radicaal andere vorm van onderwijs. In zijn visie moet studeren vanaf dag één samengaan met werken. Dan ervaren studenten van het begin in welke organisaties ze zich thuis voelen, wat er van hen verwacht wordt en aan welke kennis en kunde behoefte is op de werkvloer.

"Je ziet al dat grote bedrijven hun eigen personeel gaan opleiden. 'Geef ons maar tien slimme vwo'ers, en dan doen we het zelf wel', zeggen ze. Hetzelfde gebeurt op de politicacademie." Bransen stelt dat ook de pedagogen, advocaten en gemeenteambtenaren in spe baat hebben bij het combineren van werken en leren. Tegen de journalist: "Had jij niet veel sneller kunnen leren door na de middelbare school deels in dienst te gaan bij een krant? Begin maar met het verslaan van de brandjes. Dat is toch veel nuttiger dan je tot in den treure verdiepen in abstracte theorieën?"

De universiteit bereidt in de ogen van Bransen “helemaal niet” voor op de arbeidsmarkt. Vroeger was dat nog wel logisch, legt de filosoof uit. Toen was de universiteit een klein bolwerk voor elitaire knappe koppen en bedoeld als een soort interne opleiding: de hoogleraar leidde zijn opvolgers op. “Maar tegenwoordig, met die tienduizenden studenten per universiteit, gaat dat natuurlijk niet meer op. Het overgrote deel van de studenten gaat ergens anders aan het werk.” Het gevolg: studenten komen na afstuderen in een vrije val terecht. “Dan ontdekken ze opeens dat ze nog heel veel moeten leren, terwijl ze 24 jaar oud zijn en een megastudieschuld hebben.”

Bransen is zo kritisch op de universiteit, dat het bijna een wonder is dat hij er zelf deel van uitmaakt. “We leren studenten hier vooral: afwachten tot er een opdracht op je afkomt, die uitvoeren, daarover rapporteren en doorgaan naar de volgende opdracht. Check, check, check. Maar is die houding nu wat er van je gevraagd wordt in een toekomstige baan? Ik denk dat veel afgestudeerden uitstekend kunnen droogzwemmen, maar geen flauw idee hebben hoe het is als je in het water ligt.”

Overigens zijn niet alleen universiteiten daar schuldig aan. Het gaat al fout op de middelbare school, volgens Bransen. Daar worden leerlingen zo gestuurd dat ze geen kans krijgen om te onderzoeken wat ze willen. “Het draait maar om één ding: zo hoogopgeleid mogelijk de school te verlaten. Doe wat er van je gevraagd wordt – dat

is voor je eigen bestwil, zeggen we tegen die kinderen.”

Als ze dan na zes jaar ploeteren met een vwo-diploma de school uitlopen – kunnen ze dan op zoek naar hun eigen wil? “Nee”, zegt Bransen. “Dan reduceren we de vraag ‘wat wil je?’ tot ‘welke studie wil je gaan doen?’ Maar dat is kiezen van een beperkte menukaart. De vraag of het überhaupt een studie moet worden, wordt niet gesteld.”

“In mijn boek noem ik één keer de term kindermishandeling, want dat is wat het is. Wij beschadigen de wil van scholieren en studenten. Die negeren we compleet. En maar klagen dat scholieren zo ongemotiveerd zijn. Zou er geen belletje moeten gaan rinkelen?”

Baangarantie

Terug in de koffielounge van de Centrale Bibliotheek, waar masterstudent Victoria Smeets vertelt dat ze onlangs op gesprek mocht komen voor een stageplek, maar uiteindelijk werd afgewezen. “Er waren kandidaten met meer werkervaring dan ik.” Maar hoe moet je werkervaring opdoen, als je niet eens stage kunt lopen? “Tja,” verzucht Smeets, “dat weet ik ook niet.”

Deze zomer wil ze koste wat kost afstuderen. En daarna? Zonder werkervaring wordt het lastig om een baan te vinden, verwacht ze. “Maar ik heb een plan B: de Koninklijke Militaire Academie. Als je daar een opleiding afrondt, heb je garantie op een baan. Misschien kies ik daar wel voor – uiteindelijk wil ik toch zekerheid.” *

EEN DIPLOMA ALLEEN IS NIET VOLDOENDE

Bij afstuderen zijn de meeste studenten expert binnen hun eigen vakgebied. Maar is dat ook voldoende om verzekerd te zijn van een baan op de lange termijn? Nee, zegt Beatrice van der Heijden. De hoogleraar Strategisch Human Resource Management besteedt in haar cursussen daarom óók tijd aan wat zij de *employability skills* van haar studenten noemt.

“In het instrument dat ik heb ontwikkeld om employability te meten, onderscheid ik vijf dimensies die voorspellend zijn voor arbeidsmarktsucces”, zegt Van der Heijden. “Specifieke vakkennis is er daar slechts één van.” Werknemers hebben méér nodig om duurzaam inzetbaar te blijven. Zo is organisatiesensitiviteit ook belangrijk – weten hoe de hazen lopen, gevoel voor politiek en communicatielijnen – net als het kunnen anticiperen op bijvoorbeeld technologische ontwikkelingen. Een andere tip van de hoogleraar: houd niet alleen de targets in het oog waarmee je de baas tevreden stelt, maar kijk ook kritisch of je je persoonlijke ambities en doelen kunt verwezenlijken.

Enmaal aan het werk, hebben jonge mensen één groot voordeel ten opzichte van hun oudere collega's. Uit Van der Heijdens onderzoek blijkt dat werkgevers jonge medewerkers associëren met een groter loopbaanpotentieel. Jongere medewerkers zouden bijvoorbeeld flexibeler en innovatiever zijn. “Maar”, zo waarschuwt Van der Heijden, “dit zijn stereotypes.” Werkgevers blijken over het functioneren van oudere medewerkers net zo tevreden te zijn als over jongere collega's – voor oudere medewerkers geldt bijvoorbeeld dat ze meer ervaring hebben om met moeilijke situaties om te gaan. Maar vanwege de positieve stereotypes die aan jongeren hangen, hebben zij toch een streepje voor.

**VROEGER
WAS
ALLES
BETER.**

TOCH?

'Jongens, zijn jullie nu nóg niet wakker geschud?'

Joost Heilbron (JH) (verrast): "Het kantoor is niets veranderd! Er loopt nog altijd hetzelfde volk rond, er zitten nog steeds activo's te chillen en het is ook nog steeds een groter zootje dan je op een kantoor verwacht."

Miranda van de Burgt (MvdB): "We hebben nog zó onze best gedaan om op te ruimen!"

JH: "Dat deden wij ook, maar toen was het een grotere zoot dan nu."

MvdB: "Je moet op kantoor rustig kunnen werken. Maar wel met een tosti of noedels erbij, of een biertje. Een mix van gezelligheid en 'effe knallen' als het moet."

JH: "Dat is het dilemma waarin je als studentenvakbond verkeert. Je wilt zowel je tijd nuttig besteden, als een gezellige plek creëren waar studenten een tosti verorberen. Hetzelfde geldt voor je bestuursfunctie: je moet zowel met bobo's kunnen praten, als met activo's kunnen doorzakken tot diep in de nacht."

MvdB: "Alle leden moeten je gezicht kennen. Dat zij zich zó inzetten, terwijl iedereen druk is met studeren, daar ben ik heel dankbaar voor."

JH: "Het wordt steeds wonderlijker dat er nog steeds activo's zijn. Al sinds de jaren negentig wordt er bezuinigd op hoger onderwijs en studentenfaciliteiten. Iedere keer ontdek je weer: shit, we worden wéér genaaid."

MvdB: "Voor mij zou het ook slimmer zijn mijn studie af te ronden en een baantje te regelen. Maar ik kan me er niet bij neerleggen dat een grote groep onder de maatregelen lijdt en het onderwijs minder toegankelijk wordt."

JH: "Als je bang bent om te lenen, ga je misschien niet

Zet je twee voorzitters van studentenvakbond AKKU bij elkaar, dan gaat het gesprek onverbiddeijk over studentenactivisme anno nu – én over bier drinken op kantoor.

Tekst: Mickey Steijaert
Foto: Bert Beelen

WIE IS WIE?

Miranda van de Burgt (28), student filosofie. Voorzitter van AKKU in 2018-2019.

Joost Heilbron (39), medewerker van VVM - netwerk van milieuprofessionals. Voorzitter van AKKU in 2002-2003.

studeren. Met als gevolg dat je minder ver komt."

MvdB: "En minder kans maakt op de arbeidsmarkt. We houden tegenwoordig ook acties in naam van docenten. Vroeger was het volgens mij vaak juist tégen docenten."

JH: "Het hangt af waar de tegendruk vandaan komt. Komt die vanuit de overheid, dan trek je samen met de universiteiten op. Maar gaat het bijvoorbeeld om het bindend studieadvies, dan ben je ineens tégen het college van bestuur. Dat voelt meer als vechten tegen de volwassenen, haha."

MvdB: "We hebben het vaak over de actiebereidheid van studenten. Was die in jouw tijd groter? Omdat ik bij AKKU betrokken ben, vind ik daar natuurlijk wat van. Dan denk ik: hup, jongens, zijn jullie nu nóg niet wakker geschud? Laat eens effe wat van je horen."

JH: "Slik niet alles."

MvdB: "Precies! Ik heb veel met studenten gesproken over de demonstratie van WOinActie, in december. Iedereen zei: 'Goed dat jullie dit doen.' Maar zelf gingen ze niet mee, want ze hadden deadlines."

JH: "Dat is van alle tijden. Je hebt altijd het idee dat studenten ongeïnteresseerd zijn. Dat is natuurlijk niet zo, ze hebben alleen andere prioriteiten die net zo goed verdedigbaar zijn."

MvdB: "Ik merk wel dat de interesse groeit. Veel studenten die er in december niet bij waren, zeggen nu dat dat een verkeerde keuze was. En vragen hoe ze kunnen helpen bij de actieweek en de stakingsdag in maart."

JH: "Kijk, dat is een hoopvol geluid!" *

BOND

U

Ingang

Gelieve Mink omhoog trekken bij het dichtdoen van de deur

DEAD MEN WALK

Als studieadviseur luistert Nol Vermeulen al vier decennia naar de dromen en tegenslagen van studenten. En dat terwijl hij alleen even een titel kwam scoren op de universiteit. De student is veranderd, vindt hij. Vergroeid met de iPhone, maar zelf informatie zoeken ho maar.

Tekst: Martine Zuidweg / Foto's: Duncan de Fey

'De pampering van studenten is enorm toegenomen'

Je zet je 37 jaar met hart en ziel in als studieadviseur. En dan nader je de 65. Een maand voor je verjaardag krijg je een brief. Of je je iPad wilt inleveren en je toegangspasje. Je account wordt opgeheven, je personeelsnummer verdwijnt. Alsof je de gevangenis in gaat en nog even je zakken mag legen. Nol Vermeulen was wel even van zijn stuk. “Natuurlijk, het is de ambtenarij en het is allemaal niet kwaad bedoeld, dat begrijp ik ook. Maar toch.”

We leven een jaar later en Nol Vermeulen is er nog steeds. In april komt er een afscheid bij managementwetenschappen. Al hoeft dat van hem niet zo. “Ik ben niet zo van de afscheiden en de speeches. Daarbij: ik heb alweer een nieuw tijdelijk contract bij letteren. Als het aan mij ligt blijf ik voorlopig nog wel inzetbaar. Waarom niet?”

Accountant

De meest ervaren studieadviseur van de universiteit laat zich niet zo maar wegsturen. Vermeulen merkt dat hij wel degelijk nog in een vraag voorziet. Jonge collega's vragen hem geregeld om advies, vwo'ers ogen gerustgesteld als hij hun vertelt wat studeren inhoudt, studenten veren op bij zijn relativerende toon. Hij is al bijna vier decennia studieadviseur. Eerst op de rechtenfaculteit, waar hij in 1979 begon aan een studie rechten. Hij was 28 en had al een jaar of vijf als accountant gewerkt. “Ik kwam even een titel halen om carrière te kunnen maken in het bedrijfsleven. Ik was van plan om weer terug te gaan naar de wereld van Peter Stuyvesant.” Als rechtenstudent verdiende hij in de avonduren bij, eerst als student-assistent, later als assistent-studieadviseur. In zijn vierde jaar trad hij vast in dienst als studieadviseur op de rechtenfaculteit.

Toen studeerde u er ook nog bij?

Lachend: “Ja, een vak per jaar. Door mijn werk ben ik geen voorbeeldige student geweest qua tijd. Ik heb er uiteindelijk elf jaar over gedaan. Rechten heb ik niet afgemaakt.”

Hij stapte over naar de kersverse faculteit beleidswetenschappen, de voorloper van managementwetenschappen. Zelf gebruikt hij daarvoor graag het zakenjargon dat hij gewend was. “Je kunt wel zeggen dat ik ben weggekocht door de faculteit beleidswetenschappen in oprichting.”

Bedrijfskunde, de megastudie van nu, bestond nog niet eens. “Er moesten studiegidsen gemaakt worden, er moesten roosters komen, dus je was een beetje manusjevan-alles.”

“Waarom ga je niet bij ons afstuderen?” vroeg de eerste hoogleraar Bedrijfskunde en dat deed Vermeulen. Hij had tenslotte al praktijkkennis opgedaan op het gebied van bedrijfseconomie. “Ik ben gegaan voor een vrij doctoraal. Dan kon ik de vakken meenemen die ik bij rechten had gehaald en hoefde ik maar een beperkt stuk bedrijfskunde

erbij te doen. Dat heet nu een vrije master. Die bestaat nog steeds, alleen doen studenten het niet omdat ze niet weten dat het bestaat. Omdat ze niet verder kijken dan hun iPhone.”

Jehova's getuige

Ja, die iPhone. Die is tekenend voor de student van nu, vindt Vermeulen. Want met hun telefoon nemen studenten hun hele sociale leven mee de campus op. “Whatsappjes, Instagram, de hele dag zijn ze ermee bezig: ‘Ik moet nog naar de film, ik moet nog een afspraak maken met die, een foto posten daar’.” Dat was in zijn eigen studententijd wel anders. Tussen negen en vijf was je alleen student. “Wij parkeerden ons gewone leven even omdat we gingen studeren. Ikzelf had maar tien uur per week les, daarom ging ik extra vakken volgen. Want ja, ik zat in het walhalla van kennis, dan is het zonde om je tijd te verspillen.”

Je zou verwachten dat de student van nu dankzij alle informatie op internet geen studieadviseur meer nodig heeft. Maar Vermeulen heeft er een dagtaak aan om studenten wegwijs te maken in de studie. Informatie genoeg: over roosters, over de benodigde boeken, over de vrije master. Ze gaan er alleen niet naar op zoek. Hoewel Vermeulen ze daartoe wel probeert aan te zetten. Gisteren nog, tijdens de voorlichting aan scholieren, zei hij: “Jongens en meisjes, je bent straks directeur van de BV Student. Dat betekent dat je verantwoordelijk bent voor die BV. Je moet informatie zoeken die voor je BV relevant is, als een soort Jehova's getuige moet je bij mensen aankloppen tot jouw vragen zijn beantwoord.”

Komt het door de manier waarop studenten in de watten worden gelegd? Al die informatie die voor het grijpen ligt, de vele zaken die de mentoren meteen al in het eerste jaar voor hun pupillen regelen? Vermeulen weet het niet. “De *pampering* is enorm toegenomen, al zullen studenten zelf zeggen dat ze nóg meer faciliteiten willen, dat nóg beter rekening moet worden gehouden met hun individuele situatie.” Feit is dat een groot deel van de studenten verzuimt om de studie te plannen en daarvoor vroeg of laat bij Vermeulen aanklopt. Zit hij weer met een derdejaarsstudent vakken op een rijtje te zetten. “Dan denk ik: kom op, je loopt hier nu drie jaar rond, kun je geen rooster samenstellen? ‘Ja maar ik wil naar het buitenland en dat gaat eigenlijk niet’, sputtert-ie dan. Nee inderdaad, je moet als tweedejaars al rekening houden met het feit dat je in je derde jaar

'STUDENTEN KIJKEN NIET VERDER DAN HUN IPHONE'

naar het buitenland gaat. Dus zorg je dat je je vakken van het tweede jaar op tijd binnen hebt. Vooruitzien!”

Burn-out

Dat gebrek aan zelfstandigheid vindt Vermeulen wel een ding. Hij maakt zich er zorgen over. “Ik denk dat we moeten oppassen dat we studenten niet te veel betuttelen. Wij zijn een universiteit, geen school. Ik moet nogal eens tegen mensen zeggen: ‘Jij wilt studeren. Ik heb het al gedaan. Je kunt hier niet met je vuist op tafel slaan en verwachten dat wij alles voor je regelen.’”

Burn-out? Vermeulen kijkt geïrriteerd. Ja, hij heeft de berichten ook gelezen over studenten van nu die vaker zouden kampen met een burn-out. En nee, hij wil het probleem niet ontkennen. “Maar het heeft niet te maken met de studie, dat is een ding dat zeker is.” Het eerste jaar is even druk, met het bindend studieadvies als stok achter de deur. Maar daarna valt het reuze mee. “Kijk, bij de bèta’s en bij geneeskunde is het anders, die hebben vaak een groot deel van de dag ingepland met practica en werkgroepen. Maar bij managementwetenschappen, letteren en sociale wetenschappen heb je veel tijd om je studie zelf in te richten. Tja, dan kan je het woord druk toch niet in de mond nemen.”

Als er sprake is van druk dan is het groepsdruk, is Vermeulens ervaring. Ouders en vrienden die hoge eisen stellen, verwachten dat zoonlief een universitair diploma binnensleept terwijl hij eigenlijk een doener is en veel beter op zijn plek zou zijn in het hoger beroeps onderwijs.

BIO

Nol Vermeulen is geboren in Gilze en Rijen (1952). Hij werkte van 1974 tot 1979 als assistent-accountant. Daarna studeerde hij rechten, bedrijfseconomie en bedrijfswetenschappen. Hij haalde zijn doctoraal diploma in 1997. Vermeulen begon als student vrijwel meteen ook andere studenten studieadvies te geven. Eerst als assistent-studieadviseur, na vier jaar trad hij in vaste dienst bij rechten. Bij managementwetenschappen werkt hij nu ruim dertig jaar als studieadviseur en extern voorlichter. Momenteel is hij ook studieadviseur bij letteren.

Of vriendinnen die beweren dat je zonder een acht gemiddeld die carrière wel kunt vergeten.

Want eenmaal wat verder in de studie, komt de arbeidsmarkt in beeld en vertellen studenten elkaar dat ze echt geen baan vinden als ze geen hoge cijfers halen én niet meer naast hun studie doen én te weinig over de grens hebben gekeken. “Wij doen er ook aan mee hoor. De Radboud Universiteit geeft een certificaat af – dat bij je diploma wordt verstrekt – als je actief bent geweest in een bestuursfunctie.”

Laatst sprak hij een jongen die alles op een rijtje had: cum laude afgestudeerd, van alles naast z’n studie gedaan. Hij stond te popelen om te starten bij McKinsley, paradepaardje in de wereld van organisatieadviesbureaus. Werd hij afgewezen omdat zijn middelbareschoolcijfers niet hoog genoeg waren. Vermeulen: “Ik zei tegen hem: ‘Als je dat nou hoort hè, van die middelbareschoolcijfers, wil je daar dan überhaupt nog werken?’ Ik bedoel, dan zeg je toch: ‘Rot op, ik ga mijn eigen weg.’”

Schuld

Dat studenten moeten lenen, geeft ook druk. Ouders zijn daar vaak niet eerlijk in, vindt Vermeulen. Ze moeten hun kroost gewoon vertellen waar het op staat: ‘Lieve schat, je hebt na je afstuderen een schuld van 15.000 tot 30.000 euro.’ Zo’n ramp is dat niet, relativeert de studieadviseur. “Je mag er dertig jaar over doen om het terug te betalen. Zodra je verdient, los je 175 euro per maand af, dan ben je al binnen vijftien jaar klaar! Gas, water, licht zeg ik altijd. Hoe erg is dat? Je behoort dan wel tot de 10 procent in Nederland die een academische opleiding heeft, dus tot de 10 procent met betere mogelijkheden op de arbeidsmarkt.”

Over een gouden tip hoeft hij niet lang na te denken. “Neem je studie zelf ter hand.” Juist doordat studenten de universiteit zijn gaan beschouwen als school, met het bijbehorende verplichte programma, vergeten ze dat ze invloed hebben op dat programma. Of, zoals Vermeulen het graag formuleert: directeur zijn van de BV Student. De economiestudent die zich bij hem meldde omdat hij diepgang miste, doet nu een minor bij filosofie. De student bestuurskunde die meer wilde weten over het bedrijfsleven, volgt vakken bij bedrijfskunde. Vermeulen glimlacht. Zo ziet hij ze het liefst. Als nieuwsgierige zoekers die zich niet gek laten maken door spookverhalen over cijfers die nodig zouden zijn en stages die gelopen moeten worden. “Want jongens, dat bepaal je toch allemaal zelf!” ★

COLUMN

Lucy's law

Lucienne van der Geld is docent notarieel recht en juridisch directeur van Netwerk Notarissen.

Feest

Het lijkt het me heerlijk om nu student te zijn! Met alle digitale hulpmiddelen is studeren een stuk makkelijker. College volg je op de laptop vanonder je warme dekbed, terwijl je tussendoor wat aan het tinderen bent op je smartphone. Een scriptie of essay googel je bij elkaar en met www.synoniemen.net zorg je ervoor dat Urkund, de online plagiaatpolitie, niet rood uitslaat van je brouwsels. En als je de hele dag je bed niet uit wilt, laat je een bezorger van Deliveroo zijn/haar leven in het verkeer wagen om jou een maaltijd te brengen.

Even serieus: ik weet niet of studeren anno nu zo’n feest is. Er wordt veel van de student gevraagd qua studie en de sociale druk is groot: zonder een boeiend Insta-leven besta je niet. Op de dag dat ik deze column schrijf, is er een onderzoek gepresenteerd waaruit blijkt dat studenten met een studielening vaker extreem vermoeid zijn, emotioneel uitgeput zijn en vrezen dat ze een burn-out krijgen.

Was dan vroegâh alles beter? Mwah. Zonder smartphone en datingapps was je voor je dates afhankelijk van de gemeenschappelijke telefoon in je studentenhuus, die altijd bezet was. En als je een date had, was het nog opletten geblazen ook. Studenten hadden toen nog schaamhaar en dus heerste er schaamluis. Aan de andere kant: toen ik studeerde waren verplichte werkgroepen nog niet in de mode en leefde ik voor mezelf en niet voor mijn Insta-volgers. Als rechtenstudent had ik maar een paar college-uren per week, de ov-studentenkaart was onbeperkt en er was veel tijd om te feesten. Waar het in de kern om gaat: slagen we er in 2019 in om onderwijs aan te bieden van een betere kwaliteit dan vroeger? Ik ben maar een heel klein radartje in het grote geheel, maar ik ga er in ieder geval helemaal voor!

Hoog plafond en een fraai uitzicht

De student anno 2019 woont graag stijlvol. Maar op stand wonen in een studio op Mariënbosch of een ruim appartement in het centrum is voor weinigen weggelegd. 'Het plafond hier is vier meter hoog. Ik heb geen idee hoe ik die lamp moet vervangen.'

Tekst: Lara Maassen / Foto's: Julie de Bruin

WONEN IN EEN STUDIO OP MARIËNBOSCH

De voordeur van 'oud-bouw' van Mariënbosch gaat niet open.

"Als het goed is moet het nu lukken!" roept filosofiestudent Pam Tönissen (23) door de telefoon. "Door de hal, linksaf, omhoog naar de tweede verdieping. Ik wacht op je bij de tussendeur." De deuren hebben wel vaker kuren, vertelt ze als ze even later open doet. "Dat krijg je met zo veel bewoners."

Tönissen woont nu sinds vier jaar in een studio van achttien vierkante meter met een hoog plafond in Mariënbosch, een oud klooster aan de Groesbeekseweg, dat in 2015 is omgebouwd tot studentencomplex. Bij binnenkomst is links haar keukentje, rechts de deur naar de badkamer. Op de vloer ligt felgroen tapijt. "Daar was nog een stukje van over bij de winkel, ik kon het met veel korting meenemen", zegt de masterstudent. "Toen dacht ik: dan verf ik de muur ook groen. Sprinkhaangroen heet deze kleur." Vanachter haar netjes georganiseerde bureau kijkt Tönissen door een groot raam uit over het bos. Naast het bureau staan een houten boekenkast, een klein bankje en een elektrische piano.

Voor haar bed moet ze naar boven. Een trappetje brengt haar op de entresol, waar ze slaapt.

Het zijn de details die verdragen dat hier een student woont: het nepkerstboompje dat achter de boekenkast staat weg-gemoffeld, de lamp die het niet doet. Tönissen lacht. "Het plafond hier is vier meter hoog. Ik heb nog steeds geen idee hoe ik die lamp moet vervangen." Op die details na woont Tönissen niet zoals de meeste mensen zich een traditioneel studentenhuus voorstellen. Geen vaat die drie weken lang staat te schimmelen tussen lege bierblikjes. Geen kleding op de vloer, geen twintig huisgenoten die zo nu en dan komen binnenwandelen en geen loeiharde muziek van de onderburen. In plaats daarvan: de sereniteit van een klooster en rustig naar buiten kijken. Het pand wordt vooral bewoond door ouderejaarsstudenten. De wachttijd bij de SSH& is zo'n vier tot vijf jaar – Mariënbosch is gewild. Tönissens studio kost 485 euro, maar daar gaat nog huursubsidie van af. Uiteindelijk blijft er 314 euro over.

DE STUDENT ANNO 2019...

* WOONT HET LIEFST IN EEN STUDIO OF APPARTEMENT OP EEN TOPLOCATIE

Volgens de Landelijke Monitor Studentenhuisvesting 2018 willen studenten het allerlieft een grote privéstudio in het centrum. Als ze het konden betalen tenminste. In studio's zoals die van Mariënbosch of de Gouverneur wonen vooral ouderejaarsstudenten, zegt Vincent Buitenhuis van de SSH&. "De meeste studenten wonen nog steeds in kamers met gedeelde voorzieningen. Die zijn vaak goedkoper en de wachtlijst is korter. Vooral voor jongere studenten is dat gunstig. Ze vinden het vaak ook gezellig: ze kunnen samen koken, leren nieuwe mensen kennen en ontdekken samen het studentenleven."

* SLAAPT IN EEN TWEEPERSOONSBED

* **HEEFT BEHOEFTE AAN UITSTRALING.** Wil een ruimte die niet duur is ingericht, maar wél stijlvol. Dus geen bij elkaar geraapt zootje maar een strakke IKEA-keuken, lange eettafel, mooi op elkaar afgestemde kleuren.

* KIJKT GEEN TV, MAAR NETFLIX OP DE LAPTOP

* HEEFT GEZELSCHAP VAN EEN OF MEER PLANTEN

* **BEZIT EEN KAST DIE SOMS VOL STAAT MET BOEKEN, VAAK MET SPULLETJES DIE GEZIEN MOGEN WORDEN**

* **LAAT ALLES THUISBEZORGEN** (en dan blijven de pakketjes af en toe slingeren bij huisgenoten)

* **VOELT WONINGNOOD.** Wil niet te lang wachten op die perfecte kamer, maar moet dat wel. De SSH& is niet van plan om eindeloos veel studio's en kleine appartementjes bij te gaan bouwen, legt Buitenhuis uit. "We zien het aantal studenten dat in studio's wil wonen groeien, maar uiteindelijk kiezen de meeste studenten er nog steeds voor om hun voorzieningen te delen. Je moet niet vergeten dat de gemiddelde student in totaal zo'n negenhonderd euro per maand heeft te besteden. Voor hen willen we de kamers ook toegankelijk houden. Daarnaast moeten we de komende jaren nog negenhonderd studentenwoningen bijbouwen. Als we nu alleen maar studio's maken, gaat dat niet lukken."

DE LUXE VAN
EEN RUIME KAMER
BIJ HET STATION

Vijfdejaars geschiedenis-
student en mede-
oprichter van de
Nijmeegse Krachtsport
Vereniging Maarten van
den Nieuwenhuizen (24)
woont in Talia, middenin
het centrum, naast het
station en boven Doornroosje.

BIJ HET RAAM STAAN NIET
MINDER DAN ACHT PLANTEN:
EEN UIT DE HAND GELOPEN HOBBY

De studenten hebben er geen studio's, maar wonen met z'n vieren samen. In een verlaten keuken annex woonkamer – zijn huisgenoten zijn voor het weekend naar hun ouders – schenkt hij koffie in twee Radboudmokken. De ruimte op de zesde verdieping lijkt meer op een appartementje dan een studentenhuys, al bestaat de inrichting uit een studentikoos samenraapsel van toevallige vondsten: een houten tafel, een bank, een tv, een kast. "In het begin hebben we hier maar gewoon wat neergezet," zegt Van den Nieuwenhuizen, "maar gaandeweg zijn er mooiere meubels voor in de plaats gekomen. De tafel is nieuw en de stoelen komen nog uit de Thomas van Aquinostraat. Die hebben we meegenomen toen die werd gesloopt." Het voelt voor Van den Nieuwenhuizen luxe dat alles nieuw en ruim is. "Alles is gewoon verzorgd. Pas geleden zijn onze wasmachine en droger vervangen, dat krijg je niet zo maar voor elkaar in een normaal studentenhuys." Daarnaast vindt hij ook het bewonersaantal perfect: "Met vier heb je niet de drukte van tientallen huisgenoten, maar kun je wel samen eten als je zin hebt. Vooral in het begin hebben we veel samen op de bank gehangen, maar ik kan hier ook prima mijn eigen ding doen."

Zijn eigen kamer is met zo'n vijftien vierkante meter ruim genoeg om in te slapen, studeren en wonen. Bij het raam staan niet minder dan acht planten. Een uit de hand gelopen hobby, vertelt de student lachend. "Ik kocht ze ooit als stekjes, inmiddels zijn ze allemaal groot gegroeid." De kunstzinnige posters aan de muren komen "gewoon van IKEA", de houten kast mocht hij bij zijn ouders meenemen. "Deze kamer is groter dan mijn vorige twee. Hij voelt ook ruimer. Op Galgenveld keek ik door mijn miniraampje uit op een betonnen muur – nu heb ik uitzicht over de hele stad."

**VROEGER
WAS
ALLES
BETER.**

TOCH?

'Bij Monty Python zat het altijd bomvol'

Pim Franssen (PF): "Zo'n theaterzaal, daar streeden we in onze tijd al voor. Die strijd hebben we altijd verloren, tot ..."

Jory Strijbos (JS): "Tot vorig jaar. Toen is theaterzaal C (in het Elinor Ostromgebouw, red.) geopend."

PF: "Het is echt heel mooi geworden! Wij zaten destijds altijd in het Cultuurcafé. Toen stond het podium nog recht tegenover de bar. Lebbis en Janssen hebben daar eens opgetreden. Tijdens de voorstelling zeiden ze dat ze letterlijk tegen de bar stonden te spelen. Die indeling was heel onhandig."

JS: "We programmeren nog wel eens live muziek in het Cultuurcafé, maar theater gaat bijna niet."

PF: "Het was altijd een strijd tussen de cultuur en de bierdrinkers. Is dat nog steeds zo?"

JS: "Ja, dat is heel herkenbaar. We plannen zo veel mogelijk voorstellingen en optredens in theaterzaal C, maar daar concurreren we weer met de programma's van Radboud Reflects. We horen vaak van studenten: hartstikke leuk, maar ik heb geen tijd."

PF: "Ik denk dat studenten inderdaad minder tijd hebben. Ik kreeg destijds nog vijf jaar stuif. En het universitaire systeem is nu schoolser. Bij mij werd aan het begin van een cursus gezegd: 'Dit is de stof, dit boek gaan we lezen, dan en dan is het tentamen. Succes.' Nu moet je iedere week bij werkgroepen zijn, alles voorbereiden. Het is minder flexibel."

JS: "Dat merken we bij het zoeken naar bestuursleden. Studenten zeggen: ik wil het wel doen, maar ik wil zonder vertraging afstuderen, want ik werk ernaast en heb al een studieschuld. We zijn nu al nieuwe bestuursleden aan het werven voor volgend jaar."

PF: "Nou, dat deden wij écht niet. Net voor de zomer

Waar de voorzitter van Cultuur op de Campus (toen nog: de Studenten Programmeringscommissie) twintig jaar geleden al van droomde, is vorig jaar werkelijkheid geworden: een theaterzaal op de campus.

Tekst: Mickey Steijaert
Foto: Bert Beelen

WIE IS WIE?

Jory Strijbos (25), masterstudent Gezondheidszorgpsychologie. Voorzitter van Cultuur op de Campus in 2018-2019.

Pim Franssen (43), cultureel ondernemer en docent bij psychologie. Voorzitter van de Studenten Programmeringscommissie in 1997-1998.

bedachten we ons: o ja, in september moet er een nieuwe commissie zijn. Misschien moeten we actie ondernemen."

JS: "Wij moeten geïnteresseerde mensen nu al influisteren hoe leuk Cultuur op de Campus is, het zaadje planten. Anders hebben we niemand."

PF: "Eeuwig zonde. Ik vind dat je, zoals in mijn tijd, een jaar meer moet krijgen voor je studie dan eigenlijk nodig is. Laat studenten zelf maar uitvinden wat ze daarmee willen doen. Misschien zitten sommigen de helft van dat jaar in de kroeg. Nou, prima. Volgens mij levert het uiteindelijk meer op dan het kost."

JS: "We zien het tijdgebrek ook terug in onze bezoekersaantallen. Laatst hadden we een show. *Kinderen van Aleppo* van George Tobal, een knettergoede theatermaker. Daar kwamen een stuk of vijftien studenten op af."

PF: "Wij hadden ook voorstellingen met nauwelijks publiek, hoor."

JS (lacht): "Ik was al bang, doen wij het zo slecht?"

PF: "Ik kan me nog een programma herinneren waar maar twee mensen zaten, plus wij twee van de commissie. Dat was absurd literair theater, prachtig! Wij hebben ons een deuk gelachen. Maar er was niemand."

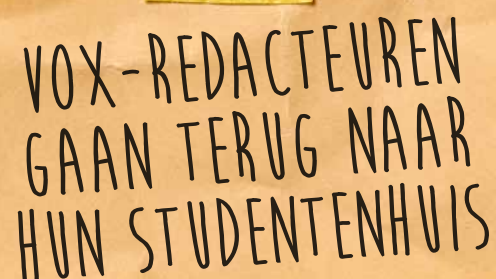
JS: "Successen zijn er ook hoor, de film *Fantastic Beasts* was uitverkocht."

PF: "Bij ons was het bomvol als we *Monty Python* draaiden."

JS: "Ik wil ook niet klagen, we hebben het goed, met een fijn kantoor en een prachtige theaterzaal."

PF: "En vergeet niet dat het gewoon superleuk is om te doen! Bovendien heb je er veel aan. Daar ben ik een goed voorbeeld van: uiteindelijk is cultuur mijn werk geworden." *

HET IS HIER NOG STEEDS LEKKER VIES

VOX-REDACTEUREN
GAAN TERUG NAAR
HUN STUDENTENHUIS

Je oude studentenkamer. Het is moeilijk daar zonder weemoed aan terug te denken. Hier woonde je voor het eerst op jezelf. Maakte je nieuwe vrienden. Die oude kamer nog eens bezoeken, is risicovol. Misschien is-ie veel kleiner dan je dacht of heeft iemand de (jóúw) muren gewit. Vijf Vox-redacteuren wagen het erop.

Foto's: Bert Beelen

VERRASSEND WEINIG VERANDERD

Martine Zuidweg (53) woonde van 1988 tot 1992 aan de Kroonstraat 100

Wat krijgen we nou? Op de plek waar ik vier jaar lang met volle teugen het studentenleven leefde, staat nog altijd SSH&-complex Doddendaal. Alleen, er heeft iemand gehusseld met de huisnummers. Nu loopt de Kroonstraat er nog maar tot 98. Mijn vertrouwde nummer 100 bestaat niet meer. Maar goed, de kamer op vier hoog is er nog. Bij de ingang van de flat hangt een briefje met het verzoek geen vreemden binnen te laten, er is een onguur individu gesignaleerd. Dat roept meteen herinneringen op aan een zwerver die 's avonds binnensloopt en op de trappen zijn dromen droomde. Daar stapten we dan voorzichtig overheen op weg naar college. Wat wil je ook in een studentenflat met een open voordeur, midden in het

centrum? Je strompelde na een nacht stappen je bed uit en kadeng! daar liep gans winkelend Nijmegen je zowat omver. Ondanks het briefje bel ik aan. "Ja?", vraagt een zachte meisjesstem. "Ik heb hier ruim 25 jaar geleden gewoond ..." begin ik voorzichtig. Gelukt, ik mag boven komen kijken in de 'woonkamer'. Wij noemden dat de keuken, begin jaren negentig van de vorige eeuw, maar *what's in a name*. Boven ben ik blij verrast: veel is gewoon nog hetzelfde! De televisie staat op dezelfde plek. De zithoek ook, net als de eettafel. Aan de muur hing destijds een zelfgemaakt kunstwerk met de hoofden van alle bewoners, geknipt uit zwart papier en op de muur geplakt. Op bijna dezelfde plek hangen nu de namen van de huidige bewoners, slordig uit gekleurd papier geknipt.

Martine

Wat zou er zijn gebeurd met het telefoonhok, waar we moesten intekenen om te telefoneren en dan op onze beurt moesten wachten? Het blijkt een extra douche geworden. Als ik bij vertrek grinnik en zeg: "Het is ook nog steeds lekker vies", kijkt een van de bewoners me niet-begrijpend aan. Dat was haar duidelijk nog niet opgevallen. Heerlijk, wonen in een studentenhuis.

Mathijs

SAMEN ETEN IS ER NIET MEER BIJ

Mathijs Noij (29) woonde van 2010 tot 2012 aan de Ubbergse Holleweg 2, Ubbergen

Bijna tien jaar geleden zette ik mijn eerste stap over de drempel van een eigenzinnig studentenhuus in Ubbergen. Eigenlijk was het meer een soort commune. De meeste bewoners studeerden aan de hogeschool of universiteit, anderen werkten in de horeca. Een enkeling was vooral druk met het roken van wiet. Allemaal best. De kleine keuken op de eerste verdieping diende als centrale ontmoetingsplek. Daar werden de ovenschotels en de pasta-pesto klaargemaakt – met wisselend succes. In de keuken hing een bord: wie wilde koken noteerde dat daar. Huisgenoten die wilden mee-eten meldden zich vanzelf. De smerige muren, beschilderde keukenkastjes en plakkerige vloeren hebben anno 2019

plaatsgemaakt voor een nette inbouwkeuken, waarschijnlijk van IKEA of zo. Huidig bewoner en student taalwetenschap Pim Klaassen vindt dat wel prima. Prettig toch, een schone keuken. Ik knik. Tegelijkertijd denk ik aan het Hollehuus van acht jaar geleden. We klaagden wel eens tegen elkaar als de wc weer eens ondergekotst was. Of als het doucheputje verstopt was met haren. Maar toch: het hoorde ook een beetje bij het huus. Net als de deuren die altijd openstonden, zodat de gang werd gevuld met een geur van koffie en het gitaargepingel van de buurman. Nu zijn de muren in de gang ziekenhuiswit – bewoners mogen er van de huisbaas niks meer ophangen. Op een briefje in de keuken na dan, waarop de huisregels genoteerd staan. Met het hele huus samen eten is er volgens Klaassen

niet vaak meer bij. De laatste keer was met Sinterklaas, maar toen was hij zelf druk met andere dingen.

Tijden veranderen. De bewoners van het Hollehuus gaan tegenwoordig meer hun eigen gang. Prima, natuurlijk. Toch kan ik, nog altijd goed bevriend met veel oud-huisgenoten uit mijn Ubbergse tijd, een gevoel van weemoed niet onderdrukken.

GEEN IDEE WIE NAAST ME WOONDE

Mickey Steijaert (26) woonde van 2010 tot 2013 aan de Professor Bromstraat 32

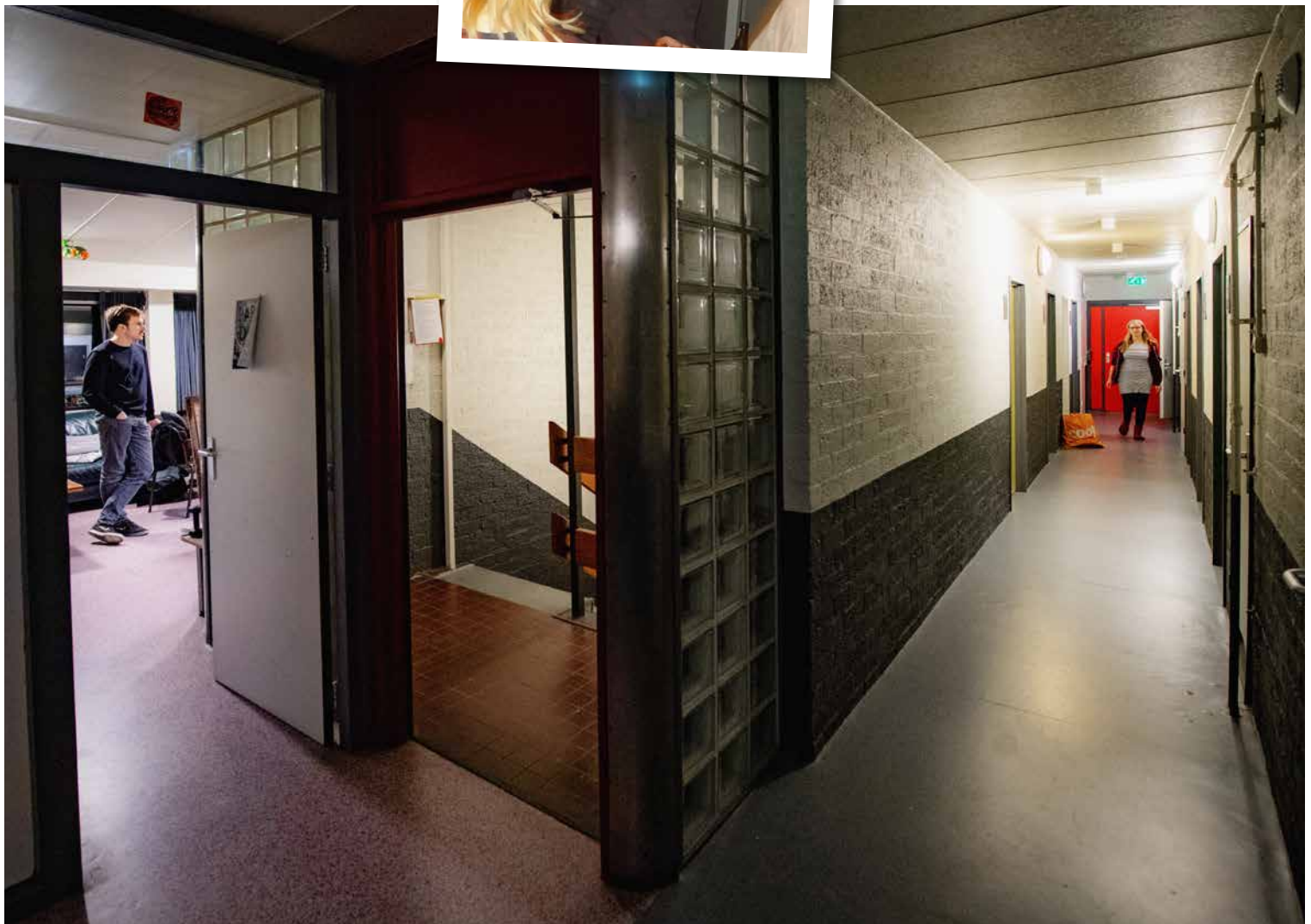
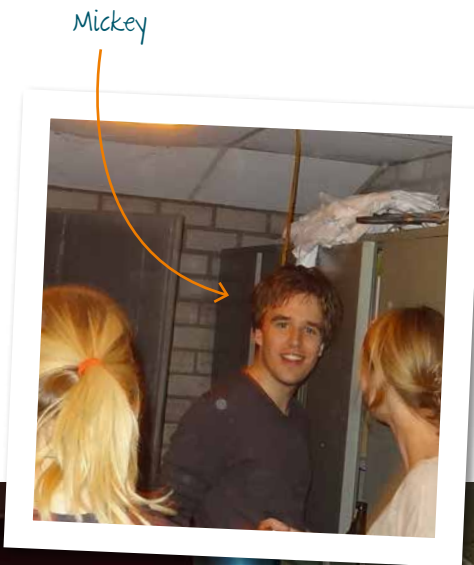
Er zijn heus heel gezellige gangen op Hoogeveldt. Gangen waar feestjes worden gehouden en de bewoners elke avond samen eten. Maar gang 32, in het hoekje boven de fietsenmaker, was nooit zo'n gang.

Ik beklim de trap. Achttien was ik pas, toen mijn vader en ik hier de helft van mijn huisraad naar vijfhoog tilden – waarna we erachter kwamen dat er toch een lift was. Meer herinneringen komen naar boven: de onoprecht geïnteresseerde gesprekken met huisgenoten tijdens het afbakken van de diepvriespizza. De muizenplaag van '12, waarbij mijn volledige servies werd ondergepiest door de kleine knagers. En dat ene Indonesische meisje, dat maandenlang haar zus en ouders op haar kamertje (12 m²) liet logeren. Maar wat ik mij vooral nog voor de geest kan halen: de anonimiteit. Het gevoel dat ik géén idee had wie er eigenlijk naast me woonde.

Terug naar 2019. Ik word binnengelaten door Jeltje, studente wis- en natuurkunde die op zoek is naar iets voor zichzelf, zo vertelt ze. De keuken blijkt onherkenbaar verbouwd. Maar in de geest is alles nog hetzelfde. "We zien elkaar

eigenlijk bijna nooit", vertelt Jeltje. "Laatst probeerden we een keer samen te eten, maar kwam het er uiteindelijk toch niet van." Twee van Jeltjes huisgenoten ontmoetten elkaar pas maanden nadat ze naast elkaar kwamen te wonen. Sommige dingen veranderen nooit. Wat is dat toch met die anonieme studentengangen? Ontstaat zoiets omdat de bewoners nieuwe huisgenoten niet zelf mogen uitkiezen? Heeft dat zo veel invloed? Of boeit het de bewoners gewoon niet, omdat ze Hoogeveldt zien als een tussenstation, als een korte periode in de anonimiteit, waarin je op zoek gaat naar een écht leuke kamer?

Zelf kwam ik na Hoogeveldt terecht in een geweldig studentenhuus in het centrum. Ik hoop voor Jeltje hetzelfde. "Heb je écht geen foto's van jezelf met je huisgenoten van toen?", vraagt mijn Vox-collega ongelovig. Zij kent de wetten van de anonieme Hoogeveldtgang niet. Jeltje en ik, wij wel.

VALSE MOTTEN EN NASI OF WRAPS

Robin Oosthout (22) woont sinds 2015 in de Frans Halsstraat in Nijmegen

Valse motten is een spel waarbij je legaal vals speelt. Het doel is je kaarten ongezien weg te moffelen onder de tafel. Als iemand het ziet gebeuren, ben je af. Praktisch elke dag plaatst een van ons een berichtje in de groepsapp: 'Wie heeft er zin in valse motten?' We doen ook andere spellen hoor, maar deze staat garant voor hilarische momenten.

We wonen met zeven meiden samen, verdeeld over vier verdiepingen. We gaan samen uit, eten zo nu en dan samen en vieren iedereen's verjaardag. Het gezamenlijke kerstdiner is traditie.

Dit jaar gaan we zelfs op huisweekend.

We zijn allemaal een beetje ingewikkeld met eten: sommigen zijn vegetariër, anderen allergisch. Als we met z'n allen gaan eten maken

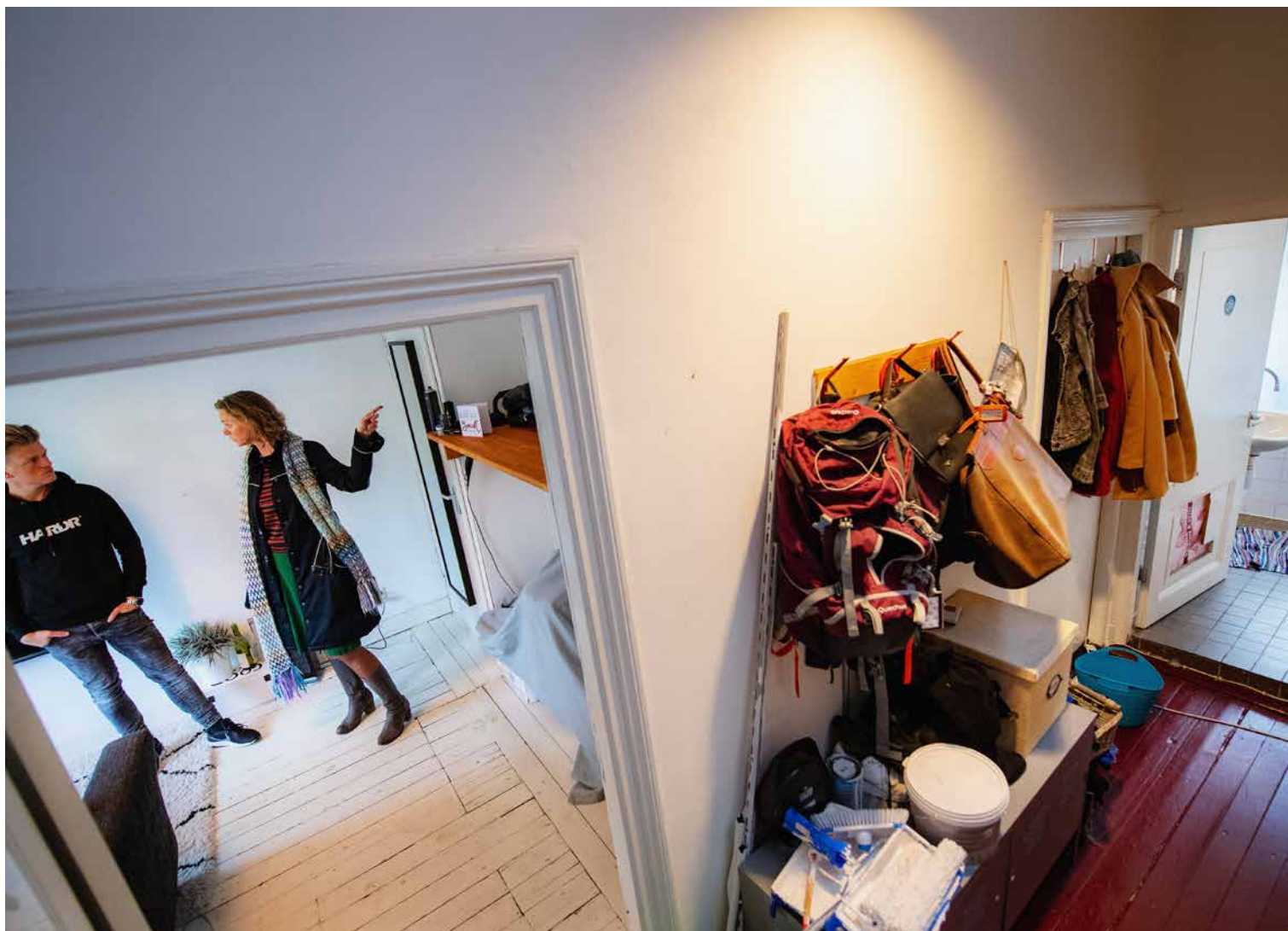
we daarom standaard nasi of wraps. Dan weten we zeker dat iedereen het gerecht verdraagt.

Een paar huisgenoten roken, dus we brengen ook de nodige uren door op het stoepje voor het huis. Als we iets van elkaar willen weten, sturen we vrijwel altijd een appje. Ook als de anderen gewoon thuis zijn. Maar sinds kort hebben we een bord in de hal waarop je kunt aangeven of je thuis bent. Weer een beetje terug naar vroeger.

In de vier jaar dat ik er nu woon, zijn we een hecht huis geworden. Het is fijn dat er altijd iemand is met wie je de dag kan bespreken of van wie je iets kan lenen. Mijn huisgenoten zijn mijn vriendinnen geworden. Zelfs hun halflege koffiekopjes op tafel en rommel in de keuken storen me niet. Integendeel: ze voelen een beetje als thuishkomen.

Robin

IN DE TUIN LIGT MIJN KONIJN

Annemarie Haverkamp (43) woonde van 1993 tot 1998 aan de Eerste Oude Heselaan 306

"Dat kléédje," roep ik vanuit de badkamer, "dat kan écht niet meer." Voor de toiletspot (bril omhoog) ligt het smoezelige paarse ding dat ik meer dan twintig jaar geleden bij de Xenos heb gekocht. Ik vrees dat het nog nooit is gewassen. Steven, de huidige bewoner van mijn oude kamer, trekt een vies gezicht. Hem treft geen blaam, de HAN-student woont hier pas een maand. Ik kijk omhoog. Nog altijd schimmel op het plafond. Bij het zien van de wasmachine moet ik denken aan mijn langharige huisgenoot die zijn was deed met crèmespoeling omdat die daar zo lekker zacht van werd. Het toilet gebruikte hij niet vaak, hij piste liever vanuit zijn raam in de dakgoot. Via de regenpijp sijpelde het dan langs mijn kamer de tuin in.

"Het is hier wel gehorig", zegt Steven. Ik weet het. In mijn hoogslaper sliep ik pal onder de vloer van diezelfde langharige huisgenoot – zanger in een band – die veel vrouwelijke fans had. Er zijn weinig geluiden die ik niét heb gehoord.

De kamer is kleiner dan ik me herinner. Nog altijd witte afgesleten planken op de vloer, nog steeds drie mooie hoge ramen. Het huis hoort bij een woonvereniging. Wie er woont, is mede-eigenaar. Daardoor waren en zijn de maandlasten laag. 250 euro betaalt Steven. Ik vond het heerlijk in dit huis vlakbij het station. We waren met vijf, soms aten we samen. Met een paar jongens dronk ik elk weekend bier in de Gonzo (nu NDRGRND).

Uit het raam kijk ik op de kikkergroene Fiat 131 van de buurvrouw. Dat was tóén al een old-timer. Hij rijdt nog. Soms zie ik haar ergens

Annemarie

voorbij tuffen, het lange haar inmiddels grijs. Steven vertelt dat ze binnenkort de achtertuin gaan opknappen. "Er ligt een konijn begraven", zeg ik tegen hem, en opeens vult mijn hart zich met vergeten verdriet. "Mijn konijn."

Kunst op de huid en aan de muur

Was een student met een tattoo vroeger een zeldzaamheid, tegenwoordig zijn er velen met een plaatje of tekst op – of eigenlijk in – hun huid. Tatoeages zijn een kunstvorm geworden en tattooshops onderstrepen dit met exposities, workshops dj'en of zelfs een eigen kledinglijn.

Tekst: Jozien Wijkhuijs / Foto's: Erik van 't Hullenaar

Heb je een tatoeage, dan is je vast verteld dat die 'vroeger alleen voor criminelen en zeevaarders waren'. Hoewel steeds meer Nederlanders er een laten zetten – het aantal tattooshops groeit volgens het RIVM – is nog lang niet elke werkgever gecharmeerd van (zichtbare) inkt. Eind januari berichtte *de Volkskrant* over een stichting die werklozen helpt een baan te vinden, door tatoeages te verwijderen van zichtbare plekken als gezicht, hals en handen. Een tegenbeweging bestaat echter ook: sommige shops proberen met cultuur hun reputatie op te krikken.

“Het imago zit ons inderdaad niet mee”, zegt Marianne Laarakker, eigenaar van Dutch Harbour. De gevel van haar zaak in de Lange Hezelstraat vermeldt Tattoo studio & Art Gallery. “We doen alles om de etalage er toegankelijk uit te laten zien. Daarnaast gaan we adverteren. Zelfs op de schermen in LUX, dat was vroeger ondenkbaar geweest. En we zijn begonnen met het inrichten van exposities.”

Laarakker kocht Dutch Harbour halverwege 2018 en verhuisde het bedrijf naar de overkant van de straat. “We hebben flink verbouwd voor de opening in september.” De muren zijn lichtgroen geverfd, er staat een vintage bank en Laarakkers zwarte hondje begroet de bezoekers. Buiten staat een bord met de tekst ‘Loop gerust even binnen’. “Natuurlijk doet niet iedereen dat”, zegt Laarakker. “Pas liep een ouder stel nieuwsgierig op de deur af, tot de twee het woord tattoo zagen staan. Toen maakten ze snel rechtsomkeert.”

Kunstvorm

De tijd dat tatoeages werden gezet in schimmige achterkamertjes is voorbij. Nijmeegse tattooshops zien er gelikt en verwelkomend uit. Bovendien zitten ze vaak op plekken waar culturele activiteiten plaatsvinden. Liquid Sky Tattoos deelt de Paraplufabrieken in Bottendaal bijvoorbeeld met een wijnhandelaar, een uitgeverij, kunstenaarsateliers en een fotograaf.

Ook De Paskamer in de Bloemerstraat combineert tatoeages met andere culturele uitingen. Het is een creatieve broedplaats met naast een tattoostudio ook een dj-school en een eigen kledinglijn.

“Zo’n mix benadrukt dat tatoeëren een kunstvorm is”, zegt Laarakker. “De vier artiesten die voor mij werken, maken zelf ontwerpen volgens hun geheel eigen stijl.” Ze wijst naar de mappen met voorbeeldontwerpen. Natuurlijk komen er ook genoeg klanten met een eigen tekening, zegt ze, “Maar dat is wel wat minder leuk.”

Op dit moment exposeert Andy Drissen aan op de groene muren. “Hij komt uit

Arnhem en maakt toevallig ook tattoos. De kunst die we exposeren hoeft echter niet per se aan tatoeages verbonden te zijn”, zegt Laarakker. Ze vindt de exposanten via mond-tot-mondreclame. “We zitten al tot het najaar vol.” Het aanbieden van de muren dient dus nog een doel: “Er zijn weinig kleinschalige expositieruimtes in en om Nijmegen. Met de kunst aan de

VROEGER WAS EEN TATTOO BEDOELD OM JE AF TE ZETTEN, NU OM JE TE UITEN

muur proberen we bezoekers naar binnen te lokken. Maar ook bieden we kunstenaars expositieruimte die anders misschien schaars is.”

Laarakker roept studiomanager Isabelle Walther erbij. Walther, die al vier jaar bij Dutch Harbour werkt, ziet de veranderingen aan de tattooshop terug in de bezoekers. “De ruimte heeft een huis-kamergevoel gekregen en daardoor is de doelgroep breder geworden. Ook is het publiek gemiddeld wat ouder.” De beweegredenen om een tatoeage te nemen zijn bovendien veranderd, stelt ze: “Dat is vorig jaar onderzocht: vroeger was een tattoo bedoeld om je af te zetten, nu om je – vaak kunstzinnig – te uiten.”

“Dat sluit dus precies aan bij wat we hier aan de muur hebben hangen”, zegt Laarakker tevreden. Op dat moment stapt een man over de drempel. “Er stond op het bord dat ik gerust binnen mocht lopen,” zegt hij, “dus ik dacht: ik ga even kijken.” *

TIPS

Je kunt natuurlijk alle stadskranten uitpluizen, honderden sites afgaan of je abonneren op een veel te frequente nieuwsbrief om erachter te komen wat Nijmegen de komende tijd te bieden heeft op cultuurgebied. Maar je kunt ook gewoon achterover leunen en vertrouwen op de mening van Vox.

UITGAAN

THIJS VAN BEUSEKOM (25) IS HOOFDREDACTEUR VAN NIJMEGEN CULTUURSTAD EN SCHRIJFT VOOR VOX.

SINGLEFEESTJE

Vrijdag 15 februari, Doornroosje

Stel je voor: bakken en bakken vol cd-singles met alle nummers *you loved or loved to hate*. Duikel jouw *Hitzone*-tophit op uit de cd-bakken en druk 'm in de knuisten van de dj!
23.00 uur. 13 euro.

HOUSEJE BOOMPJE BEESTJE

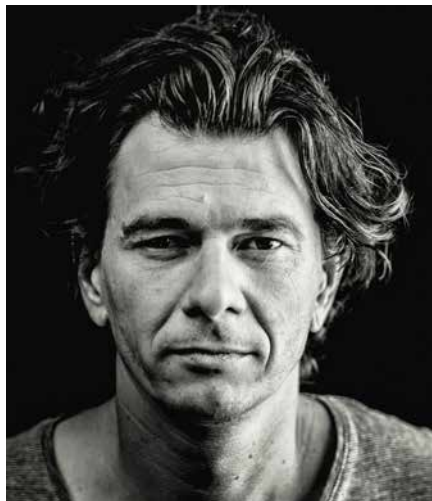
Zaterdag 23 maart, De Plak

Houseje Boompje Beestje laat je alle hoeken van het dancegenre zien en horen. Achter de draaitafels vind je *residents*, aanstormend talent en gevestigde (lokale) namen. Dat maakt dit feestje de ideale instap voor dancebeginners en dé plek waar je als veteraan nieuwe ontdekkingen doet.
23.00 uur. Entree gratis.

LUISTEREN

TED VAN AANHOLT (23) IS MASTER-STUDENT FILOSOFIE, RECENSANT BIJ 3VOOR12 GELDERLAND EN CONCERT-FOTOGRAAF.

DIMITRI VERHULST & TOO NOISY FISH

Zaterdag 2 maart, LUX

Een muziek-, film- en literatuurtip in een! De bekende Vlaamse auteur Dimitri Verhulst bundelt zijn krachten met jazztrio Too Noisy Fish en filmmakers Thrisha De Cuyper en Jan Lapeire. Ga je naar een filmvoorstelling, concert of poëzieavond? Ontdek het zelf.
20.30 uur. 21,50 euro.

LUCKY FONZ III

Donderdag 4 april, Doornroosje

Nijmeegs bekendste troubadour verblijdt zijn thuispubliek weer met mooie liedjes en droge humor. Zing mee met *Linde met een E*, droom weg op *Ik Had Nog Willen Zeggen* en dans met je liefje op *Ik heb een Meisje*.
20.15 uur. 15,50 euro.

THIJS BOONTJES DANS- EN SHOWORKEST

Zaterdag 13 april, Merleyn

Laat je verleiden door de foute klanken van Thijs Boontjes en zijn Dans- en Showorkest. Je kent dit gezelschap als de huisband van Margriet van der Linden in haar talkshow M. Deze kruising van André Hazes en Herman Brood gaat door tot de hele zaal staat te slowdancen.
22.00 uur. 13 euro.

ZIEN

MARTHE KRUIJT (27) IS FESTIVAL-COÖRDINATOR BIJ CULTUUR OP DE CAMPUS EN ALUMNUS ALGEMENE CULTUURWETENSCHAPPEN. ZE WERKTE VOOR FILMFESTIVAL GO SHORT EN LOOPT STAGE BIJ FILMHUIS NATLAB IN EINDHOVEN.

DARKEST HOUR

Woensdag 27 februari, Theaterzaal C

Cultuur op de Campus draait Oscarfilms in februari, waaronder *Darkest Hour*, over de eerste dagen van Winston Churchill als minister-president van het Verenigd Koninkrijk. Gary Oldman vertolkt op meesterlijke wijze de hoofdrol en laat zien een ware karakterstudie van Churchill te hebben gedaan.
19.30 uur. 3 euro.

DE GROTE MOVIE MACHINE FILMQUIZ

Vrijdag 22 februari, LUX

Filmnerd? Doe mee aan deze filmquiz vol fragmenten, quotes, trivia en anekdotes uit zowel arthouse- als commerciële films uit alle tijden en windstreken.
19.30 uur. Student 6 euro.

WHAT'S IN A FAIRYTALE?! BAMBI

Donderdag 7, vrijdag 8 en zaterdag 9 maart, Stadsschouwburg

Toneelgroep Oostpool geeft je Bambi zoals je hem nog nooit hebt gezien. Het onschuldige hertje toont in dit anti-sprookje zijn tanden aan zes wellustige jagers die allemaal een stukje van zijn lieve onschuld willen opeisen. Voorstelling met inleiding en afterparty.
20.00 uur. Vanaf 17,50 euro.

ALGEMEEN

www.ru.nl/studentenkerk

6 MAART, 19.00 uur: Asviering. Begin de vastentijd met een asoplegging. Tijdens de eucharistieviering worden askruisjes uitgedeeld, ter herinnering aan de sterfelijkheid van de mens.
Locatie: Studentenkerk.

PERSONEELSVENIGING

www.ru.nl/pv

18 FEBRUARI, 18.00 uur: Workshop Indiaas koken. Van curry's en chutneys tot papadums en paneer – de lijst van Indiase gerechten is eindeloos. Leer koken met de kruiden van deze veelzijdige keuken.
Locatie: KOOCK, Honigcomplex.

Radboud Reflects

www.ru.nl/radboudreflects

14 FEBRUARI, 19.30 uur: De Ondervraging. Rechtenstudenten gaan in gesprek met jurist en voormalig politicus Piet Hein Donner. Donner heeft tijdens zijn carrière voor een aantal lastige keuzes gestaan, zoals het wel of niet legaliseren van wiet. Hoe ging hij daarmee om? Locatie: Collegezalencentrum.

18 FEBRUARI, 19.30 uur: Why Grow Up? Lezing door filosoof Susan Neiman. Waarom zou je volwassen worden? De Amerikaans-Duitse filosoof Susan Neiman pleit voor een minder saai beeld van volwassenheid. Locatie: Stadsschouwburg.

21 FEBRUARI, 19.30 uur: Q-koorts te lijf. Lezingen door infectiologen Chantal Bleeker-Rovers en André van der Ven en ethicus Joost van Hertem. Hoe kunnen we vogelgriep, ebola en Q-koorts te lijf gaan? Denk mee over de gespannen relatie tussen mens en dier in de omgang met zulke infectieziekten. Locatie: Collegezalencentrum.

25 FEBRUARI, 19.30 uur: De geheugen van ons geheugen. Lezing, gesprek en miniworkshop met hersenwetenschapper Boris Konrad en cognitiefilosoof Jolien Francken. We moeten van alles onthouden. Hoe kun je je geheugen trainen? Of vragen we al te veel van ons brein? Locatie: Collegezalencentrum.

26 FEBRUARI, 20.00 uur: Hebzucht – Een filosofische geschiedenis. Lezing door filosoof Jeroen Linssen. We willen altijd meer, maar

20 FEBRUARI, 12.00 uur: Lunchconcert door Quarteto Aguamarina. Laat je door het strijkkwartet van Spaanse jonge musici meevoeren langs het werk van vooraanstaande Catalaanse componisten, van Montsalvage tot Toldrà.
Locatie: Restaurant Radboudumc.

tegelijkertijd veroordelen we hebzucht. Kom luisteren naar de twee kanten van dit menselijk trekje. Locatie: LUX.

5 MAART, 19.30 uur: Monogaam zijn, hoe doe je dat? Filosofische werkplaats met theoloog Liesbeth Jansen. Als je relatie niet langer voldoet aan het ideaal, ga je er dan aan werken of zoek je wat je mist bij een ander? Onderzoek de verschillende kanten van monogamie. Locatie: LUX.

5 MAART, 19.30 uur: How to Deal with Misery? Lezing door de Tsjechische filosoof Tomáš Halik. Hij stelt dat we lijden moeten zien en aanraken, in plaats van ervoor vluchten. Aan de hand van het Bijbelverhaal over ongeloofige Thomas legt hij uit hoe en waarom. Locatie: Theaterzaal C.

19 MAART, 19.30 uur: Against Identity Politics. Lezing door de invloedrijke Amerikaanse politicoloog Francis Fukuyama die stelt dat we ons te veel focussen op identiteit. Hij pleit voor minder nadruk op ras, religie, etniciteit en gender. Locatie: De Vereniging.

23 MAART, 21.00 uur: Ode aan vrouwelijke denkers. Radboud Reflects @ Nijmeegs Boekenfeest met filosoof Veronica Vasterling. Filosofie is niet alleen een mannelijke aangelegenheid. Maak kennis met eigenzinnige vrouwelijke denkers die onze blik op de wereld hebben veranderd. Locatie: De Vereniging.

1 APRIL, 19.30 uur: Kant over vriendschap. Lezing door filosoof Donald Looze. Volgens de Duitse filosoof Immanuel Kant kunnen we de kern van de ander niet kennen en moeten we dat ook niet proberen, zelfs niet bij vrienden. Hoe beïnvloedt dat onze vriendschappen? Locatie: Colledgezalencomplex.

2 APRIL, 20.00 uur: Het Dilemma: mag ik nog religieus zijn? Onderzoekend gesprek met godsdienstsocioloog Ton Bernts en theoloog Liesbeth Jansen. Het is bijna het nieuwe 'uit de kast komen': openlijk toegeven dat je in een god gelooft. Onderzoek samen of je nog religieus mag zijn. Locatie: LUX.

HET GEDICHT

Wel thuis

*Nieuwe mensen ontmoeten is overrated.
Mijn vriendengroep van nu is prima, ik hou m'n maatjes liever nog even hier en ook mijn schatje mag me niet ontnomen worden.*

*Maar ja ... masters roepen en ook stages elders tussenjaren of werk, gewoon meteen werken en wonen in de randstad, is ook een puik plan.
Vrienden blijven we toch wel.*

Of niet. We spreken voorbarig over de stand van zaken. Onze verstandhouding oogt onzeker deze allerlaatste maanden.

*Dat ik mensen missen moet is evident.
Mijn denken vertelt me dat niets zeker is in het leven, behalve verandering. Verre van een geruststelling.*

Gelukkig weten zij dat ik ze de wereld gun met al het mooie dat die te bieden heeft en ik ze zón op hun paden wens.

Dat je wel thuis komt en mij dan vertelt over al jouw bevindingen.

**LEV AVITAN IS DIT COLLEGEJAAR CAMPUSDICHTER.
IEDERE MAAND SCHRIJFT HIJ EEN GEDICHT VOOR VOX.**

COLOFON

Vox is het onafhankelijke magazine van de Radboud Universiteit.

Redactie-adres: Thomas van Aquinostraat 1,
Postbus 9104, 6500 HE Nijmegen,

Tel: 024-3612112

redactie@vox.ru.nl

www.voxweb.nl / @voxnieuws

Redactie: Leoni Andriessen, Annemarie Haverkamp
(hoofdredacteur), Ken Lambeets, Mathijs Noij,
Jozien Wijkhuijs, Martine Zuidweg (bladcoördinator)

Eindredactie: Lydia van Aert

Columnisten: Lucienne van der Geld

Aan dit nummer werkten mee: Ted van Aanholt,
Lev Avitan, Thijs van Beusekom, Pim ten Broeke,
Marthe Kruijt, Lara Maassen, Robin Oosthout,

Stan van Pelt, Mickey Steijaert, Stijn Zonneberg,
Aimée van Zutphen

Fotografie: Bert Beelen, Julie de Bruin, Duncan
de Fey, Tom Hessels, Erik van 't Hullenaar

Illustraties: emdé, JeRoën Murré,
Roel Venderbosch

Vormgeving en opmaak:
gloedcommunicatie, Nijmegen

Advertenties: Bureau van Vliet
Tel: 023-5714745

zandvoort@bureauvanvliet.com

Druk: MediaCenter Rotterdam

